

ଦୂର ପାହାଡ଼

● ପ୍ରାଣବନ୍ଧୁ କର

ଲେଖକ ପରିଚୟ :

ପ୍ରାଣବନ୍ଧୁ କର (୧୯୧୪-୧୯୯୮) ଜଣେ ଗାନ୍ଧିଜୀ, ନାଟ୍ୟକାର ଏବଂ ଏକାଙ୍କିକା ଲେଖକ ଭାବରେ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟରେ ସୁପରିଚିତ । ତାଙ୍କର ପ୍ରଥମ ଏକାଙ୍କିକା ‘ପାଗଳ ଜନତାର ବାହାରେ’ ୧୯୩୮ ମସିହାରେ ପଣ୍ଡିତ ନୀଳକଣ୍ଠ ଦାସଙ୍କ ‘ନବଭାରତ’ ପତ୍ରିକାରେ ଆତ୍ମପ୍ରକାଶ କରିଥିଲା । ‘ଶିଶୁର ମୃତ୍ୟୁ’ ଓ ‘ପ୍ରବୀର ଦାସ’, ‘ଶ୍ୱେତପଦ୍ମା’ ପ୍ରଭୃତି ଏକାଙ୍କିକା ତାଙ୍କ ସାରସ୍ୱତ ପ୍ରସିଦ୍ଧିର ପରିଚାୟକ । ସେ ଯେପରି ତାଙ୍କର ଗଞ୍ଜମାନଙ୍କରେ ମୂଲ୍ୟବୋଧ ଓ ମାନବିକ ସମ୍ବେଦନଶୀଳତା ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱାରୋପ କରିଛନ୍ତି, ଅନୁରୂପ ଭାବରେ ଏକାଙ୍କିକା କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଣିଷ ଜୀବନର ବହୁବିଧ ରହସ୍ୟକୁ ଉନ୍ମୋଚନ କରି ଜୀବନ ପ୍ରତି ରହିଥିବା ତାଙ୍କ ବ୍ୟାପକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣର ପରିଚୟ ପ୍ରଦାନ କରିପାରିଛନ୍ତି । ‘ସ୍ୱାୟତ୍ତ ସଂହାର’ ନାଟକ ପାଇଁ ସେ ଓଡ଼ିଶା ସାହିତ୍ୟ ଏକାଡେମୀ ଦ୍ୱାରା ନାଟ୍ୟକାର ଭାବେ ପୁରସ୍କୃତ ହୋଇଛନ୍ତି ।

ଏହି ଏକାଙ୍କିକାରେ ସେ ଚଳନ୍ତି ସମାଜର ଅନୁକରଣପ୍ରିୟତା ଓ ଦେଖାଣିଆ ଭାବକୁ ଚିତ୍ରଣ କରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସମାଜ ପ୍ରତି ରହିଥିବା ତାଙ୍କର ଦୃଢ଼ ପ୍ରତିବନ୍ଧତାକୁ ପ୍ରମାଣ କରିଛନ୍ତି । ଲଳିତ ବ୍ୟଙ୍ଗ ଓ ସାମାଜିକ ସଂସ୍କାର ‘ଦୂରପାହାଡ଼’ ଏକାଙ୍କିକାର ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ।

(ବିମଳବାରୁଙ୍କ ବୈଠକଖାନା ... ଅପରାହ୍ଣ ସାଢ଼େ ଚାରିଟା ... ବିମଳବାରୁ ପ୍ରବେଶ କରି ଗୋଟାଏ ଚୌକିରେ ବସିପଡ଼ିଲେ କ୍ଲବ୍‌ଭାବ ଦେଖାଇ... ବୟସ ଅନ୍ଧାଜ ପଇଁଚାଳିଶ ... ଦେହର ରଙ୍ଗ ଚିକ୍କଣ କଲା ... ମୁଣ୍ଡର ବାଁ ପଟରୁ ଅଧେ ଚନ୍ଦା - ଘର ଭିତରଆଡ଼େ ଚାହିଁ...)	ରୀନାବୋଉ	-	କାହିଁକି ଏମିତି ଗଲା ଫଟେଇ ଡାକୁଥିଲ ଶୁଣେ ?
ବିମଳ - ହଇହୋ, ଶୁଣୁଚ ? ... ହଇକିଓ ରୀନାବୋଉ ? ଠାକୁରାଣୀ କ’ଣ ଶୁଣିବେ ! (ଉଠି ଓ ଅସ୍ଥିର ଚିତ୍ତରେ ବୁଲୁଟଳାକରି) ଓ ରୀନାବୋଉ !	ବିମଳ	-	ନଳା ଧୋଉଥିଲ ଚି ? ମୁଁ ଜାଣେ ... ବାଣୀ (ରୀ : ବୋ :) - ସେଇଟା ଗୋଟାଏ କାମ ନୁହେଁ ପରା ?
	ବିମଳ	-	ହଁ-ହଁ, ନୁହଁ ଆଉ କଅଣ ? ତୁମ ଘରେ ତ ନଳା ଧୋଇ ଧୋଇ ହାତରେ ବିଣ୍ଡି କରିଥିଲ ... ସେ ଅଭ୍ୟାସଟା ଯିବ

- କୁଆଡୁ ? ବୁଝିଲ, ଭିକି ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଗଲେ
ବି ଧାନ କୁଟେ ।
- ବୀଣା - ଆଜି ଏଇଟା ନୂଆ ଦେଖିଲ ?
- ବିମଳ - ତମେ ଏସବୁ ଛୋଟ ଅଭ୍ୟାସ ଛାଡ଼ିବ
ନାହିଁ ? ଚାକର ଚାକରାଣୀଙ୍କିତ ହରେନ୍ଦ୍ର
ପେନ୍‌ସନ୍ ଦେଇ ଘରେ ବସେଇତ ...
ହଇହୋ ! ମୁଁ ଗୋଟେ ଆସିଷ୍ଟାଣ୍ଟ ବିମଳ
ସେକ୍ରେଟେରୀ ... ମୋ' ମାନ ସମ୍ମାନ
ତମେ ତଳକୁ ପକେଇ ଦେଇ
ସାରିଲଣି !
- ବୀଣା - (ତାହାଙ୍କ ଡାହାଣ ହସି) କିରାଣୀଗିରି କରି ତ
କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷ କଟେଇଲ । ଏବେ ହରେନ୍ଦ୍ର
ମାସ କେଇଟା ହେଲା ଆସିଷ୍ଟାଣ୍ଟ
ସେକ୍ରେଟେରୀ ହୋଇଗଲ ବୋଲି ମୋ'
ନଳା ଓଲଟେବାଟା ତୁମକୁ
ଗଣେଇଲା । ବାହା ହବାରୁ ଆଜିଯାଏ
କେତେ ଗଣ୍ଡା ଚାକର ପୂଜାରୀ ଖଞ୍ଜି
ଦେଇଥିଲ ? ବିମଳ
- ବିମଳ - (ଚିଡ଼ିଯାଇ) ଏବେ ତ ରଖିଛି ।
ଦେଖ ରୀନାବୋଉ ... ମୋତେ
ରଗାଅନା କହୁଛି ... ହରେନ୍ଦ୍ର
- ବୀଣା - ମୁଁ କାହିଁକି ତୁମକୁ ରଗାନ୍ତି ... ତୁମେ
ସିଆଡୁ ତ ମୁଣ୍ଡ ବିଗାଡ଼ି କରି ଆସିଛ
... ଉପର ହାକିମଠୁଁ ବକା ଖାଇଥିବ -
ମୋ' ଉପରେ ଆସି ଝଡ଼େଇ ହଉତ ।
ମଲା ମୋର ... କାଣୀ ବିରାଡ଼ିର କୁଜି
ଅସରପା ଉପରେ ରାଗ ... (ସବେଗେ
ପ୍ରସ୍ଥାନ) ବିମଳ
- ବିମଳ - ଦେଖୁତ ଦେଖୁତ ... ଲୋକଟା କେଡ଼େ
ଖରାପ ! ଚାକର ଚାକରାଣୀଙ୍କୁ ହରେନ୍ଦ୍ର
ମୁଣ୍ଡରେ ବସାଇଛି, ମୁଁ ସେଇକଥା
କହିଲାରୁ ...
- (ହରେନ୍ଦ୍ରର ପ୍ରବେଶ ... ବୟସ ସେଇ
ଚଉତାଳିଶ ପଇଁଚାଳିଶ ଭିତରେ ।
ସୁନ୍ଦର ଚେହେରା ... ପୋଷାକ ପରିଚ୍ଛଦ
ରୁଚିସ୍ପନ୍ନ ... ମୁହଁରେ ପାଇପ୍ ।)
- (ହସ ହସ ମୁହଁରେ) କିରେ ବିମଳ -
କଅଣ ଏମିତି ବସି ଭାବୁଛ ?
- ଆରେ ହରେନ୍ଦ୍ର ! ଆ ଭାଇ, ଆ ...
ମାସେ ହେଲା ଏ.ଡ଼ି.ଏମ୍. ହୋଇ
ଆସିଲୁଣି - ଆଜି ମନେପଡ଼ିଲା ? ବ'
ବ' - ହଇହେ ଶୁଣୁତ ... ହରେନ୍ଦ୍ର
ଆସିଛି ...
- (ବସି) ସମୟ ପାଇନି ଭାଇ ... ବୁଝୁନୁ
- ନୂଆ ହୋଇ କଟକ ଭଳି ଜାଗାକୁ
ଏ.ଡ଼ି.ଏମ୍. ହୋଇ ଆସିଛି - ଟିକିଏ
ସମ୍ଭାଳିଲା ପରେ ତ ଯାଇ ... ହେଲେ
ତୁ ତ ଯାଇ ପାରିଥାନ୍ତୁ ମୋ' ଘରଠିକି
?
- ଏ ସଂସାର ଜଞ୍ଜାଳରୁ ମୁକୁଳିଲେ ତ !
କହିବୁଟି ଭାଇ, ଆମ ସୁମିତ୍ରା ଦେବୀ
କିପରି ଅଛନ୍ତି ?
- ସୁମିତ୍ରା ... ସେ ତା'ର ବେଶ୍
ଆରାମରେ ଅଛି - ପିଲାଛୁଆ ଜଞ୍ଜାଳରୁ
ତ ଭଗବାନ ତାକୁ ପ୍ରଥମରୁ ମୁକ୍ତି
ଦେଇଛନ୍ତି । ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦ ଆଉ ଅତୁଟ
ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଭିତରେ ସେ ଆକଣ୍ଠ ସୁଖ ପାନ
କରୁଛି । ବରଂ ତୋ' ଖବର କଅଣ
କହ ?
- ମୋ' ଖବର ନାହିଁ, ଭାଇ ... ନିହାତି
ନାହିଁ ।
- ତୋ' କହିବା ଭଙ୍ଗଟା ବଦଳିନି
ଦେଖୁଟି । ଗୋଟିଏ ଝିଅ ଏବର୍ଷ
ଡାକ୍ତରୀ ପାଶ୍ କରିବ ... ସାନ ଝିଅଟି

- ଆସି ଆଇ.ଏ.ପଡ଼ିଲାଣି... ଆଉ ବିମଳ ବାଣାଦେବୀଙ୍କ ଭଳି ସୁନ୍ଦରୀ ସୁନିପୁଣା ଗୃହିଣୀ...
- ବିମଳ - ହଇରେ ହରେନ୍ଦ୍ର ! ସୁନ୍ଦରୀମାନେ କେବେ ପୁଣି ସୁନିପୁଣା ହବାର ନଜିର ଅଛି ଏ ଦୁନିଆରେ ? ଚାଲ୍ ... ହରେନ୍ଦ୍ର ଦେଖୁଛୁ ଚାଲ୍ ... ସ୍ତ୍ରୀ ଆମର ବର୍ତ୍ତମାନ କଷ୍ଟା ଖଣ୍ଡିଏ ପିନ୍ଧି ନଳା ଧୋଉଥିବେ, ନଇଲେ ଗାଈକୁ କୁଣ୍ଡା ତୋରାଣି ଦେଉଥିବେ ।
- ହରେନ୍ଦ୍ର - ଆଇ ସି ! ଏଇଟା ସୁନିପୁଣା ସ୍ତ୍ରୀର କାମ ନୁହେଁ ବୋଧହୁଏ !
- ବିମଳ - (ଉତ୍ତ୍ୟକ୍ତ ହୋଇ) ଦେଖୁ ହରେନ୍ଦ୍ର ... ମତେ ତୁ ଆଉ କିଛି ପଚାରନା ... ମୋ ମୁଣ୍ଡ ବିଗିଡ଼ି ଯିବ । ବିମଳ
- ହରେନ୍ଦ୍ର - (ପାଇପରୁ ପାଉଁଶ ଝାଡ଼ି ପକେଟ୍ରେ ରଖୁ ରଖୁ) ତୋ' ମୁଣ୍ଡ କେବେ ବିଗିଡ଼ି ନ ଥିଲା ବୋଲି ତ କାହିଁ ମୋର ମନେପଡ଼ୁନି ?
- ବିମଳ - ତା' ମାନେ ତୁ କହୁଛୁ ଯେ ମୋ' ମୁଣ୍ଡ ସବୁବେଳେ ବିଗିଡ଼ା ? ହରେନ୍ଦ୍ର
- ହରେନ୍ଦ୍ର - ମୋର ସେହି ଧାରଣା ବଦଳିଯିବାର କୌଣସି କାରଣ ଦେଖୁନି ତ । ବାହା ହବାର ଗୋଟିଏ ମାସ ନ ଯାଉଣୁ ତ ତୁ ତୋର ସ୍ତ୍ରୀର ସମାଲୋଚନା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଇଥିଲୁ । ଆଉ ଏ ଦୀର୍ଘ କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷ ଭିତରେ ତା'ର ବହୁତ ପୁନରାବୃତ୍ତି ନିଷ୍ଠୁର କରିଥିବୁ । ବିମଳ
- ବିମଳ - କଅଣ କୌଣସି କାରଣ ନ ଥାଇ ?
- ହରେନ୍ଦ୍ର - କାରଣ ନ ଥାଇ କାର୍ଯ୍ୟର ଉତ୍ପତ୍ତି ବି ତ ହୋଇପାରେ ... ବିଭାବନା ଅଳଙ୍କାରଟା କଅଣ ଜାଣିଥିବୁ ତ ... ଆମର ଆଇ.ଏରେ ପଡ଼ା ହେଉଥିଲା ?
- (ଦୀର୍ଘ ନିଃଶ୍ବାସ ମାରି) ତୁ ତ ଖାଲି ଏଇଥିରୁ ଗୁଡ଼େ କହି ମୋ' କଥା ଉଡ଼େଇଦେବୁ । ମୋ' କପାଳ ହରେନ୍ଦ୍ର ... ମୋ' କପାଳ ... ମୋ' କଥା କେହି ବୁଝିବେନି ।
- ବୁଝିଲୁ... ତୁ ଏମିତି ଗୁଡ଼ାଏ ଅଭିଯୋଗ ତୋ' ସ୍ତ୍ରୀ ବିରୋଧରେ ବାଡ଼ି ଚାଲିଥିବୁ ମଲାଯାଏ । ହଇରେ ବିମଳ, ମୁଁ ମୋଟେ ବୁଝିପାରୁନି ତୁ କାହିଁକି ଏମିତି ହଉଛୁ । ତୋ' ସଂସାରରେ ତ ଯଥେଷ୍ଟ ଆନନ୍ଦ ଅଛି... ତୋ' ସ୍ତ୍ରୀ ସୁନିପୁଣା ବୋଲି ଜଣକଠୁଁ ନୁହେଁ, ହଜାର ଜଣକଠୁଁ ମୁଁ ଶୁଣିଚି ... ତା' ଛଡ଼ା ମୁଁ ତ ନିଜେ ଦେଖିଚି ।
- ହଁ ହେଇଥିବ । ମୋ ସ୍ତ୍ରୀର ପ୍ରଶଂସା ଶୁଣିବା ବିଚିତ୍ର ନୁହେଁ । ଅନ୍ୟ ପାଖରେ ସେ ଖୁବ୍ ଭଲ ।
- But I know where the shoe pinches.
- ତୋ' ଜୋତାରେ ତ କଣ୍ଟା ଫୁଟି ବାହାରିନି ... pinch କରିବ କୁଆଡୁ ... ମିଛଟାରେ ଖାଲି ଗୋଟାଏ ... ଶିରୋ ନାହିଁ ଶିର ପାଡ଼ା... ବୁଝିଲୁ । ତୋ' ସ୍ତ୍ରୀଠୁଁ ଅତି ବେଶି ସେବା ଯତ୍ନ ଆଶା କରୁଛୁ ?
- ଆଶା କରିବାଟା କଅଣ ଅନ୍ୟାୟ ? ମୋ' ସଂସାରଟା କଅଣ ତା'ର ନୁହେଁ ? ସବୁକଥା କହିଲେ ଯାଇ ହବ । ନିହାତି ଅଯୋଗ୍ୟ... ହରେନ୍ଦ୍ର, ନିହାତି ଅଯୋଗ୍ୟ... ଆଜ୍ଞା ଏଇ ଗୋଟାଏ କଥାରୁ ତୁ ବୁଝ । ଅଧିକରୁ

- ହାଲିଆ ହୋଇ ଫେରେ ... ଇଚ୍ଛା ହୁଏ, ହରେନ୍ଦ୍ର
ସେ ଦଉଡ଼ି ଆସି ମତେ ଚିକିଏ ପଞ୍ଜା
କରିଦିଅନ୍ତେ, ମୋ' ପାଖରେ ଆସି
ବସନ୍ତେ ।
- ହରେନ୍ଦ୍ର - ଆଉ ତାଙ୍କ ପ୍ରୌଢ଼ ସ୍ବାମୀଟି ଆଡ଼େ
ଚିକିଏ ବାଙ୍କ ନୟନରେ ଚାହାନ୍ତେ ... ବିମଳ
ମୁରୁକି ମୁରୁକି ହସନ୍ତେ, ବାଣାଜିଣା
କଣ୍ଠରେ ଗାଆନ୍ତେ - 'ତୁପକେ ତୁପକେ
ବୋଲ ନୟନା' । ହରେନ୍ଦ୍ର
- ବିମଳ - ହଁ, ଥିବା କରିବୁନି କାହିଁକି ? ଆଜ୍ଞା
ସତ କହିଲୁ ... ତୋ' ସ୍ତ୍ରୀ କଅଣ ତୋର
ସେବା-ଯତ୍ନ କରେନି ? ବିମଳ
- ହରେନ୍ଦ୍ର - ହଁ ଭାଇ, ସେତକ ମୋ' ଭାଗ୍ୟରେ
କୁଟେ ... ଯେତେବେଳେ ସୁମିତ୍ରା
ମିଜାଜଟା... ହରେନ୍ଦ୍ର
- ବିମଳ - ମୁଁ ଜାଣେ ପରା ... ଆରେ,
ଯେତେହେଲେ ଉଚ୍ଛ୍ୱାସିତା ... ଫେର୍
ପିଲାଦିନରୁ କଲିକତାରେ ବଢ଼ି ହରେନ୍ଦ୍ର
ଆସିଛନ୍ତି ।
- ହରେନ୍ଦ୍ର - ତା' ଯାହା କହିଲୁ ଅତି ଠିକ୍ କଥା ।
କାଣୀ ହେଲେ ବି କଟକିଆଣୀ ତ ?
- ବିମଳ - ଆଜ୍ଞା କହିଲୁ, ସୁମିତ୍ରା ଦେବୀ ତୋର
ଆଉ କି କି ସେବା କରନ୍ତି ? ବିମଳ
- ହରେନ୍ଦ୍ର - ଏଇ ଧର୍ମ ... ମୋ' ଗୋଡ଼ରୁ ଜୋତା
ମୋଜା କାଢ଼ି ଦିଅନ୍ତି... ବିମଳ
- ବିମଳ - କାଢ଼ି ଦିଅନ୍ତି ? କିନ୍ତୁ ଏଇ ଆମର... ?
ଆଜ୍ଞା, ଅର୍ପଣରୁ ତୁ ଝାଳନାଳ ହୋଇ ହରେନ୍ଦ୍ର
ଫେରିଲା ପରେ ତତେ ପଞ୍ଜା କରି ବିମଳ
ଦିଅନ୍ତି ନି ?
- ଆରେ ବାପ - ହାଡ଼ା ଫେର୍ କରନ୍ତି
ନି ? ସେ ଯେଉଁ ହାଡ଼ା କରନ୍ତି ବିମଳ,
ଦିହ ଶୀତେଇ ଉଠେ, ଟେମ୍ପରେଟର୍
୯୮.୪ ରୁ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ୫୦ କୁ
ଖସିପଡ଼େ ।
- ମୁଁ ଜାଣେ ପରା ... କିନ୍ତୁ ଆମର ଯେଙ୍କୁ
ସମୟ ନ ଥାଏ । ଭାଇ କହିଲୁ, ଆଉ
କି କି ସେବା କରନ୍ତି ସୁମିତ୍ରା ଦେବୀ ?
- ଦିହରୁ ଜାମାପଟା କାଢ଼ି ଦିଅନ୍ତି ... ଦିହ
ହାତ ମୋଡ଼ାମୋଡ଼ି କରିଦିଅନ୍ତି, ଏମିତି
କେତେ କଥା -
- ବୁଝିଲୁ, ଯାଙ୍କୁ କହି କହି ଯାଙ୍କ ପ୍ରକୃତି
ବଦଳିନି ... କୁଆଡୁ ବଦଳିବ ...
ଘୁଷୁରି ପ୍ରକୃତି ପକେ ଲୋଟେ,
ମଣିଷ ପ୍ରକୃତି ମଲେ ତୁଟେ ।
(ଦୀର୍ଘ ନିଃଶ୍ୱାସ ମାରି) ବୁଝିଲୁ ହରେନ୍ଦ୍ର,
ତୁ ଭାରି କପାଳିଆ ।
- କହନି ଭାଇ ମୋ' କପାଳ କଥା -
ଖାଲି ଜଲୁଛି, (ଘଣ୍ଟା ଦେଖି) ଭାଇ ମୁଁ
ଉଠେ, ଆଉ ଚିକିଏ ଛାଡ଼ି କରି
ଆସିବି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଗୋଟାଏ ଜରୁରୀ
କାମ ଅଛି ।
- ଆରେ ଆରେ, ତା' ଚିକିଏ...
- ପଛେ ଆସିଲେ ଖାଇବି । ବରଂ ଯଦି
ସିଗାରେଟ୍ ରଖୁଛୁ ... ଖଣ୍ଡେ ଦେ ।
- (ପକେଟରୁ ସିଗାରେଟ୍ ବାହାରକରି)
ନେ... ।
- କିରେ, ଇଗୁଡ଼ାକ ଚାରମିନାର...
- ଗା କ୍ୟାସେଲରୁ ୪ କ୍ୟାସେଲକୁ
ପ୍ରମୋସନ ହୋଇଯାଇଛି ।

- ହରେନ୍ଦ୍ର - କାହିଁକିରେ ?
- ବିମଳ - ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଯୋଗ୍ୟତାରୁ ।
- ହରେନ୍ଦ୍ର - (ସିଗାରେଟ୍ ଲଗାଇ) ଆଃ, ଘୁରି ଘୁରି ଫେର୍ ସେଇଠି । ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ଦୋଷ ନ ଦେଲେ ତୋ' ପେଟର ଭାତ ହଜମ ହୁଏନି... ହଉ ଆସେ । (ହରେନ୍ଦ୍ରର ପ୍ରସ୍ଥାନ - ବୀଣା ଦେବୀଙ୍କର ଜଳଖିଆ ହସ୍ତେ ପ୍ରବେଶ)
- ବୀଣା - (ଟେବୁଲ ଉପରେ ଜଳଖିଆ ଥୋଇ) ମଲା, ହରେନ୍ଦ୍ର ବାବୁ ଚାଲିଗଲେ ନା କଅଣ ?
- ବିମଳ - ନାହିଁ, ତମ ଶ୍ରୀହସ୍ତରୁ ଜଳଖିଆ ଖାଇବା ପାଇଁ ଘଣ୍ଟା ଘଣ୍ଟା ଧରି ଅନେଇ ବସିଥାନ୍ତେ ?
- ବୀଣା - (ରାଗିଯାଇ) ପାଞ୍ଚ ମିନିଟ୍ ତ ହେଇନି - ଆଉ ଘଣ୍ଟା ଘଣ୍ଟା ଧରି କୋଉଠି ହେଲା ?
- ବିମଳ - ହଉ, ରଖ ତମ ବାତିଳି । (ବାହାରୁ ଶୁଭିଳା - ଭିତରକୁ ଆସିପାରେ କି ସାର) ?
- (ରାଜୀବର ପ୍ରବେଶ - ବୀଣା ଦେବୀ ଓଡ଼ିଶା ଚାଣିଦେଇ ପ୍ରସ୍ଥାନ)
- ରାଜୀବ - ଆଜ୍ଞା ନମସ୍କାର ।
- ବିମଳ - (ଭୁକୁଅନକରି) ନମସ୍କାର ... ତମେ କିଏ ?
- ରାଜୀବ - ଆଜ୍ଞା, ଦୟାକରି ମୋତେ ମିନିଟିଏ ସମୟ ଦେଲେ ମୋର ପରିଚୟଟା ଦେବି... ଟିକିଏ ବସିବେନି ?
- ବିମଳ - ନା, ମୋର ବସିବାକୁ ସମୟ ନାହିଁ - ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ...
- ରାଜୀବ - ଉତ୍ତ୍ୟକ୍ତ ?
- ବିମଳ - ହଁ... ଏ... ତମେ କେମିତି ଜାଣିଲ ?
- ରାଜୀବ - ଆଜ୍ଞା, ଲୋକମାନଙ୍କର ମନ ଜାଣିବା ହେଲା ଆମର ପେସା ।
- ବିମଳ - ତା' ମାନେ ତମେ ଜଣେ Psychologist ?
- ରାଜୀବ - ନାହିଁ ଆଜ୍ଞା, କହୁଛି - ଆପଣ ଟିକିଏ ବସିଯାନ୍ତୁ ।
- ବିମଳ - ନା - ନା, ମୁଁ ବସିପାରିବି ନାହିଁ । ମୋର ଖୁବ୍ ଗୋଟିଏ ଜରୁରୀ କାମ ଅଛି ।
- ରାଜୀବ - ଆଜ୍ଞା ! ସେ କଥା ବି ମୁଁ ଜାଣେ ।
- ବିମଳ - ସେ କଥା ବି ଜାଣ ? ତମେ ତେବେ ସାଇକୋଲୋଜିଷ୍ଟ ନୁହଁ ବୋଲି କିମିତି କହୁଛ ?
- ରାଜୀବ - ଟିକିଏ ବସିବେନି ?
- ବିମଳ - ହଉ ବସୁଛି ... କଅଣ କୁହ ... ଶୀଘ୍ର କୁହ ।
- ରାଜୀବ - (ବସି) ଆପଣ ଆଉ କିଛି ଇନ୍‌ସିଓର କରନ୍ତୁ ।
- ବିମଳ - ଇନ୍‌ସିଓର ? ତମେ ତେବେ ଜୀବନବାମା ଏଜେଣ୍ଟ ?
- ରାଜୀବ - ଆଜ୍ଞା, ମୁଁ ନର୍ଥ ଟ୍ରିଟିଗ କମ୍ପାନୀର ଓଡ଼ିଶା ଶାଖାର ଜେନେରାଲ ମେନେଜର । ଏ କମ୍ପାନୀ ... ଆପଣ ଦେଖିବେ ... ସବୁଠୁଁ ପୁରୁଣା କମ୍ପାନୀ ... ବିଳାତି । ସବୁଠୁଁ ବେଶି ବୋନସ୍ ଦିଏ, କୋଡ଼ିଏ ପରସେଣ୍ଟ ।

- ବିମଳ - (ଉଠି) ହଉ ସବୁ ବୁଝିଗଲି - ଦେଖନ୍ତୁ, ରାଜୀବ - ସେ ତ ସତକଥା ଆଜ୍ଞା, ଆପଣମାନେ
ମୁଁ ଏ ଜୀବନବାମାବାଲାଙ୍କୁ ଦି ଆଖିରେ Insure କରି ନେବା ଦ୍ଵାରା
ଦେଖୁପାରେନି । ଆପଣମାନଙ୍କ ଜୀବନକୁ ଗୋଟିଏ
ଲେଖାଏ ବୋମାରେ ପରିଣତ
କରିଦେଉ ।
- ରାଜୀବ - ଭାରି ଭଲ କରନ୍ତି ଆଜ୍ଞା...
- ବିମଳ - (ବିସ୍ମିତ ହୋଇ) ମାନେ ?
- ରାଜୀବ - ମାନେ, ଆପଣ ଜୀବନବାମାବାଲାଙ୍କୁ ବିମଳ - ହଉ, ଆଉ ମୋର ସମୟ ନାହିଁ - ଆଉ
ଯଦି ଦି' ଆଖିରେ ଦେଖୁପାରୁଥାନ୍ତେ, ଯଦି ବେଶି ବିରକ୍ତ କରିବ ତେବେ
ତେବେ ସେମାନେ ଇନ୍‌ସିଓରର ମୋ' ମୁଣ୍ଡଟା ଗୋଟିଏ ଆଟମ୍ ବମ୍
ଉପକାରିତା ବିଷୟରେ କ୍ଲ୍ୟୁସ୍‌ମାନଙ୍କୁ ହୋଇଯିବ ।
- ବିମଳ - କିଛି ବୁଝାଇ ପାରନ୍ତେ ନାହିଁ । ରାଜୀବ - (ହସି) ଆପଣଙ୍କର ବୟସ କେତେ ?
- ବିମଳ - ତମେ ତ ଭାରି କଥା କହିପାର ହୋ ! ବିମଳ - ଛୟାଳିଶ ।
- ରାଜୀବ - ଆଜ୍ଞା, ସେଇଟା ଆମ ପେସା ସାର୍ ରାଜୀବ - ଆପଣଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ବୟସ ?
- ... ଆପଣ କେତେ ହଜାର ଇନ୍‌ସିଓର ବିମଳ - ଛତିଶ ।
- କରିଛନ୍ତି ? ରାଜୀବ - ତେବେ ଆପଣଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ନାମରେ
- ବିମଳ - ମୋଟେ କରିନି - ମୁଁ ଇନ୍‌ସିଓରେନ୍‌ସର କରନ୍ତୁ ।
- ପକ୍ଷପାତୀ ନୁହେଁ । ବିମଳ - ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ନାମରେ - କାହିଁକି ହୋ, ମୋ'
- ରାଜୀବ - ସ୍ଵାଭାବିକ... ଆଗରୁ ଆପଣଙ୍କୁ ଏହାର ନାଁରେ ନକରି ମୋ' ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ନାଁରେ କିଆଁ
- ଉପକାରିତା ବିଷୟରେ କେହି ଠିକ୍ କରିବି ?
- ବୁଝାଇ ପାରିନାହାନ୍ତି । ଜାଣନ୍ତି ତ ରାଜୀବ - ତା'ହେଲେ ଆଜ୍ଞା କମ୍ ପ୍ରିମିୟମ୍
- ସାର୍, ଚାଣକ୍ୟ ପଣ୍ଡିତଙ୍କର ସେହି ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।
- ଶ୍ଲୋକ “ଅଜରାମରବତ୍ ପ୍ରାଜ୍ଞଃ ବିଦ୍ୟାମର୍ଥଞ୍ଚ ଚିନ୍ତୟେତ୍”- ଧରନ୍ତୁ ଯଦି ବିମଳ - ଆଜ୍ଞା କହିଲ, ଯେଉଁମାନେ ପତିସେବା
- ଆପଣଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ହୁଏ... କରନ୍ତିନି ତାଙ୍କୁ ଇନ୍‌ସିଓର କଲେ କି
- ସୁବିଧା ମିଳିବ ?
- ବିମଳ - ଏଁ, କଅଣ କହିଲ ? ରାଜୀବ - ଆଜ୍ଞା ବହୁତ ।
- ରାଜୀବ - ହବ ସାର୍, ନିଶ୍ଚୟ ହେବ ...Sceptre ବିମଳ - ହୋଇଥିବ, ହୋଇଥିବ - ବିଲାତି
- and crown tumble down... କମ୍ପାନୀ କି ନା !
- ବିମଳ - ବହୁତ ବିରକ୍ତ କଲଣି - ତମେମାନେ ରାଜୀବ - ଠିକ୍ କହିଛନ୍ତି ଆଜ୍ଞା ! ଶୁଣନ୍ତୁ, ଯେଉଁ
- ତ ଜୀବନବାମା ନୁହଁ, ଗୋଟିଏ ସ୍ତ୍ରୀ ସ୍ଵାମୀର ସେବାଯତ୍ନ ନ କରେ
- ଜୀବନବୋମା, ମାନେ - ଲାଇଫ୍ ଆମର ସେଇମାନଙ୍କୁ ଆଗ ଇନ୍‌ସିଓର
- ବମ୍ । କରିବା ଦରକାର ।

- ବିମଳ - କାହିଁକି ବାବୁ ?
- ରାଜୀବ - ସେମାନେ ଅଯଥା ସ୍ବାମୀ ସେବାରେ ସେମାନଙ୍କର ଶକ୍ତି କ୍ଷୟ କରନ୍ତି ନାହିଁ - ତଦ୍ବାରା ଶକ୍ତି ସଞ୍ଚୟ ଅର୍ଥାତ୍, Conservation of energy ହୁଏ ତେଣୁ Longevity ବଢ଼େ । ସେମାନଙ୍କୁ ଜନ୍ମସିଂହର କଲେ କମ୍ପାନୀର ରିସକ୍ ମୋଟେ ନାହିଁ ।
- ବିମଳ - ହଇ ହୋ ବାବୁ, ତମ କମ୍ପାନୀ ତେବେ ସ୍ବାମୀ ସେବାକୁ ପସନ୍ଦ କରେନି ? ସ୍ବାମୀ ସେବା କଲେ ଶକ୍ତି କ୍ଷୟ ହୁଏ, ନା ?
- ରାଜୀବ - ଆଜ୍ଞା ରାଗୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ? ମୁଁ ବୁଝେଇ ଦେଉଛି, ଶୁଣନ୍ତୁ ! ଆଜିକାଲି ଆଉ ସ୍ବାମୀ-ସେବା କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ସତୀ ସାଧୁ ସ୍ତ୍ରୀ ଭାବରେ - ଧରନ୍ତୁ କେହି ଅକ୍ଲୁନ୍ତ ପରିଶ୍ରମ କରି ସ୍ବାମୀ ସେବା କଲା, ରାତିରେ ସ୍ବାମୀର ଗୋଡ଼ ମୋଡ଼ିଦେଲା, ଖାଇବା ସମୟରେ ବସି ପାଖରେ ହାଡ଼ା କଲା... ଇତ୍ୟାଦି ଇତ୍ୟାଦି, କିନ୍ତୁ ତା'ର ଲାଭ କ'ଣ ହେଲା ? ସ୍ବାମୀ ଇଆଡ଼େ ସ୍ତ୍ରୀଠାରୁ ଏତକ ପାଇ ସିଆଡ଼େ ପରସ୍ତା ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କଲେ - ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଆଡ଼ ଆଖିରେ ଚାହିଁଲେନି ।
- ବିମଳ - ହଁ ଏମିତି କଥା । ହଇଓ, ଏଥିରେ ତୁମ କମ୍ପାନୀର ସିନା ଲାଭ, ଜନ୍ମସିଂହରେନ୍ଦ୍ର କଲାବାଲାରି କି ଲାଭ ?
- ରାଜୀବ - ବହୁତ ଆଜ୍ଞା, ବହୁତ । ଦେଖନ୍ତୁ ଆଜ୍ଞା, ମୁଁ ଆଜି ଆପଣଙ୍କୁ ଅତି ବନ୍ଧୁଭାବରେ କହୁଛି, କିନ୍ତୁ କାହାରିକୁ କହିବା କଥା ନୁହେଁ ।
- ବିମଳ - କହ ବାବୁ, ଶୀଘ୍ର କ'ଣ କହୁଛ କହ ।
- ରାଜୀବ - ଆଜିକାଲି ତ ଦେଖୁଛନ୍ତି, ପାଠୋଇ ଝିଅମାନେ ଅଧିକାଂଶ ସ୍ବାମୀଭକ୍ତି, ସ୍ବାମୀ-ସେବା କରୁନାହାନ୍ତି । ତେଣୁ ସବୁବେଳେ ସ୍ବାମୀ-ସ୍ତ୍ରୀ କଲହ ଲାଗି ରହିଛି ।
- ବିମଳ - ହଁ, ତା' ତ ଠିକ୍ କଥା ।
- ରାଜୀବ - ଫଳ କ'ଣ ହଉଛି ବୁଝୁଛନ୍ତି ସାର ... ପାଠୋଇ ଝିଅ ତ ହିନ୍ଦୀ ଫିଲିମ୍ ଦେଖୁ ଅତି ମାତ୍ରାରେ ଭାବପୂର୍ବକ ହୋଇପଡ଼ୁଛନ୍ତି, ଆଉ ପରିଣତି ଯାହା ହୁଏ ... ଆତ୍ମହତ୍ୟା (ସ୍ବାମୀ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ନାମରେ ଯୋଡ଼ିଏ ପ୍ରିମିୟମ ଦେଇଛନ୍ତି କି ନାହିଁ କିଲ୍ଲାଫତେ । ଦଶ ହଜାର ହଉ, କୋଡ଼ିଏ ହଜାର ହଉ, ଯେତେ ଟଙ୍କା ପାଇଁ ଜନ୍ମସିଂହର କରିଥିବେ, ସବୁ ଆସି ଆଜ୍ଞା ପାଦତଳେ ହାଜର ।
- ବିମଳ - ବାବୁ ତମେ ଗଲ, ତମ ଥିଓରି ମୁଁ ଶୁଣିବାକୁ ଚାହେଁ ନି - ଉଠ- ମୋର କାମ ଅଛି - ମୁଁ ଯିବି ।
- ରାଜୀବ - ଆପଣ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆପଣଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଉପରେ ଭାରି ଉତ୍ତ୍ୟକ୍ତ ଅଛନ୍ତି । ଆଜ୍ଞା ସାର, ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଉଠେ, ଆପଣଙ୍କ ମିଜାଜ ଥଣ୍ଡା ଥିଲାବେଳେ ଆସିବି ... ହଉ, ନମସ୍କାର ।

ବିମଳ - ହଇଓ ବାବୁ ଶୁଣ ଶୁଣ ...

ରାଜୀବ - କଅଣ କହନ୍ତୁ ଆଜ୍ଞା !

ବିମଳ - ତୁମେ ବାହାହେଇଚ ? (ରାଜୀବ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ)

ରାଜୀବ - ଆଜ୍ଞା ନା - ହେଇନି ।

ବିମଳ - ତେବେ ବାହା ହବନି ... ବୁଝିଲ ।

ରାଜୀବ - ବାହା ହେବନି ? କିନ୍ତୁ ଆଜ୍ଞା...

ବିମଳ - କିନ୍ତୁ ଆଜ୍ଞା ଫେର କଅଣ ? ମୁଁ କହୁଚି ବିବାହ କରନି, ଭୀଷଣ ବିପଦରେ ପଡ଼ିବ ।

ରାଜୀବ - ମୁଁ କରନ୍ତିନି ଯେ କିନ୍ତୁ ମତେ ଜଣେ ବିବାହ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି - ତାଙ୍କୁ ମୁଁ କିମିତି ନିରାଶ କରିବି କହନ୍ତୁ ତ ?

ବିମଳ - ଜଣେ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ହୋଇ, ସେ ଫେର ତମକୁ ବିବାହ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି ?

ରାଜୀବ - ଆଜ୍ଞା !

ବିମଳ - କି ବିଚିତ୍ର କଥା ଇୟେ - ହଇଓ, ଇୟେ କି ଓଲଟା କଥା ?

ରାଜୀବ - ଆଜ୍ଞା, ଆଜିକାଲି ପରା ଏମିତି ସବୁ ଓଲଟା କଥା ଚାଲିଲାଣି ।

ବିମଳ - ସେ ଝିଅଟି କଅଣ କରେ ?

ରାଜୀବ - ଆଜ୍ଞା ଡାକ୍ତରୀ ପଡ଼ନ୍ତି ।

ବିମଳ - ହଁ, ସେଇ କଥା କହୁନ - ତା' ନ ହେଲେ ସ୍ତ୍ରୀ ଫେର ପୁରୁଷ ପାଖରେ ବିବାହ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତା ! ତମେ ଫେର ଏଭଳି ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ବାହାହବାକୁ ଇଚ୍ଛା ପ୍ରକାଶ କରିଚ ?

ରାଜୀବ - ଆଜ୍ଞା କରିଚି ।

ବିମଳ - ସେଥିପାଇଁ ତମେ ମତେ ଏତେ ଥିଓରି ପଢ଼ାଉଚ, ସ୍ତ୍ରୀ ନାଁରେ ଇନ୍-ସିଓର କରିବା ପାଇଁ ? ତମେ ବାବୁ ଶୀଘ୍ର ଗଲ, ତମେ ମୋଟେ ସୁବିଧା ଲୋକ ନୁହଁ ।

ରାଜୀବ - ଯାଉଛି ଆଜ୍ଞା, ନମସ୍କାର । (ପ୍ରସ୍ଥାନ)

ବିମଳ - ଗୋଟାଏ ଭୟଙ୍କର ଲୋକ ... ଫେର ସ୍ତ୍ରୀ ନାଁରେ ଇନ୍-ସିଓର କରିବାକୁ କହୁଛି । ନାଃ, ମୁଁ ଯାଏ । ଯାର ଗୋଟେ ଦଫା ରଫା ନ କଲେ ଚଳିହବନି ଏ ଘରେ । କିମିତି ମୋ' ସ୍ତ୍ରୀ ମୋର ସେବା - ଯତ୍ନ ନ କରିବ ଦେଖିବା । ଏଇ ସ୍ତ୍ରୀପବାଲା ଜୋତା ପିନ୍ଧିଲାବୁ ସିନା ଏତେ କଥା, ଖୁସକିନା ଗୋଡ଼ରୁ ଖସିଯାଉଛି - ରହ (ବାହାରଆଡ଼େ ପ୍ରସ୍ଥାନ । ପଦୀର ପ୍ରବେଶ । ସେ ଥୁଆ ହୋଇଥିବା ଜଳଖିଆ ନିକଟକୁ ଯାଇ ସିଙ୍ଗଡ଼ାଟିକୁ ଧରି ଖାଇବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା । ଚାରିଆଡ଼େ ଚାହିଁ ଦେଖିଲା କିଏ କୁଆଡ଼େ ଆସୁଛି କି ନାହିଁ । ସିଙ୍ଗଡ଼ାଟିଏ ଉଠେଇ ଓ ପାଟିରେ ପୁରେଇ)

ପଦୀ - ଜିନିଷଗୁଡ଼ାକ ଏମିତି ନଷ୍ଟ ହେଲେ ମୋ' ଦେହ ଜଳିଯାଏ । ବଡ଼ଲୋକଙ୍କର ଖାଆଣି ପରା ସିମିତି ... ଖାଲି ଖୁମ୍ବିବେ ... ପୋଡ଼ିଯାଉ ତାଙ୍କ ଖିଆ - କାହାକୁ କହିବ ଏ ଘରେ ? ମା'କୁ ତ ମାଆ, ବାବୁକୁ ତ ବାବୁ-ଓଲଟି କହିଲା ଲୋକର ଦୋଷ, ଶୁଣିଲା ଲୋକର ରୋଷ । ମୋର କି ଥାଏ ଲୋ ମା' ! ଆମେ ଦାସୀ ପୋଇଲା

- ଲୋକ - ଆମ କାମ ହେଲା କଂସା ଲୋଟା ଯାହା ହାବୁଡୁଛି ଅଣ୍ଟିକି ଉଠା ।
(ରାଜୀବର ପୁନଃ ପ୍ରବେଶ । ପଦ୍ୟା ରାଜୀବକୁ ଦେଖୁ ପଦ୍ୟା ମୁହଁ ପୋଛିଦେଇ ଠିଆହୋଇ) କଅଣ କିଓ ବାବୁ - ଏଇନେ ତ ଆଇଥିଲ, ଫେର କିଆଁ ? ବାବୁ ତମ ପଛେ ପଛେ କୁଆଡ଼େ ବାହାରିଗଲେଣି ।
- ରାଜୀବ - ମୁଁ ବାବୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିନି - ତୋ' ରୀନା ଦେଇ ଅଛନ୍ତି ?
- ପଦ୍ୟା - ଆମ ଦେଇଙ୍କ ସାଥରେ ତମର କି କାମ ?
- ରାଜୀବ - (ପଦ୍ୟା ନିକଟକୁ ଯାଇ) କାମ ଅଛି, ଟିକିଏ ତାଙ୍କୁ ଡାକିଦେବୁ ?
- ପଦ୍ୟା - ମୁଁ ପାରିବିନି ପରା କହିଲି - ସିଏ ଘରେ ନାହାନ୍ତି - କୁଆଡ଼େ ଯାଇଛନ୍ତି ।
- ରାଜୀବ - ତୁ ମିଛ କହୁଛୁ...
- ପଦ୍ୟା - ତମେ କୋଉଆଡ଼ିକିଆ ବାବୁ କିଓ ? ମୋତେ ମିଛେଇ କହୁଛ ? କହିଲି ପରା ସିଏ ନାହାନ୍ତି ।
- ରାଜୀବ - ଆଜ୍ଞା ହଉ ହଉ, ତୁ ଏମିତି ପାଟି କରିନି ।
- ପଦ୍ୟା - ମୋ' ପାଟି ସେମିତି...
- ରାଜୀବ - (ପକେଟରୁ ଗୋଟେ ଟଙ୍କା ବାହାର କରି) ନେ...
- ପଦ୍ୟା - କଅଣ ?
- ରାଜୀବ - ନେ ଏ ଟଙ୍କାଟା ବକ୍ସିସ୍ ।
- ପଦ୍ୟା - (ହାତ ବଢ଼େଇ ଦେଇ) ମଲା, ମୁଁ ତମର କଅଣ କଲିକି ମତେ ବକ୍ସିସ୍ ଦଉଛ ?
- ରାଜୀବ - ଦେଲି ଏମିତି ଖୁସିରେ । ହଉ ମୁଁ ଯାଉଛି । (ଯିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହେଲା)
- ପଦ୍ୟା - ଚାଲିଯାଉଛ କିଆଁମ ବାବୁ ? ରଇଥା, ମୁଁ ରୀନା ଦେଇଙ୍କି ଡାକି ଦଉଛି ।
- ରାଜୀବ - ସିଏ ପରା ନାହାନ୍ତି ?
- ପଦ୍ୟା - ନିଆଁ ନଗା ମନଟାଏ ପରା ବାବୁ ! ସିଏ କୁଆଡ଼େ ଯାଇଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କ ଫେରିବା କଥାଟା ଭୁଲି ଯାଇଥିଲେ । ଏବେ ମନେପଇଲା - ତମେ ବସ, ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଡାକି ଦଉଛି ।
- ରାଜୀବ - ହଉ ଯା - ବେଇଗି ଡାକିଦେ । ମୁଁ ବେଶି ସମୟ ରହିପାରିବିନି । (ପଦ୍ୟାର ପ୍ରସ୍ଥାନ । ରାଜୀବ ପଦ୍ୟାକୁ ଥରେ ଥରେ ଚାହିଁ ବୁଲୁଚଲା କରିବା, ରୀନାର ପ୍ରବେଶ)
- ରୀନା - (ହସି ହସି) କଅଣ ବାପାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଆଳାପ ପରିଚୟ ହେଲା ?
- ରାଜୀବ - ହଁ ହେଲା... କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ମିଜାଜଟା ବର୍ତ୍ତମାନ ସପ୍ତମରେ ଅଛି । ହେଲେ ମୁଁ ଠିକ୍ ଜମେଇଦେବି, କିନ୍ତୁ ବାପା ତମର ବିଲକୁଲ ବିବାହ ବିରୋଧୀ ହୋଇପଡ଼ିଛନ୍ତି ।
- ରୀନା - ତା' ତ ମୁଁ ତୁମକୁ ଆଗରୁ କହିଛି ...
- ରାଜୀବ - ମତେ ଜଣେ ଡାକ୍ତର ଛାତ୍ରୀ ବାହାହେବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ଶୁଣି ତ ଏକବାରେ ଖପ୍ପା ।
- ରୀନା - ବାପା କୁଆଡ଼େ ଫେର ଗଲେ ?
- ରାଜୀବ - ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଗୋଟେ ଜୋତା ଦୋକାନରେ ପଶିବାର ଦେଖୁ ସୁରକ୍ଷିନି ଫେର ଫେରିଆସିଲି ତମ ସହିତ ଟିକିଏ

- ଦେଖାକରି ଯିବାକୁ । ମୁଁ ଉଠେ ରୀନା ଗୁରିଆ
... ଯଦି ହଠାତ୍ ପହଞ୍ଚିଯିବେ ନା,
ତେବେ ସର୍ବନାଶ ।
- ରୀନା - ଅସମ୍ଭବ କିଛି ନୁହେଁ ...
- ରାଜୀବ - ଆଜ୍ଞା, ମୁଁ ଆସେ । ତମେ କିଛି ପଦ୍ୟ
ଭାବନା ରୀନା ! ମୁଁ ସବୁ ଠିକ୍ ପଦ୍ୟ
କରିଦେବି । (ରୀନାର ଭିତରକୁ ପ୍ରସ୍ଥାନ । ପଦ୍ୟର ଚାରିଆଡ଼େ ଚାହିଁ
ଚାହିଁ ପ୍ରବେଶ ଓ ଜଳଖିଆ ଥାଳିଆ ପଦ୍ୟ
ପାଖକୁ ଯାଇ ଗୋଟିଏ ରସଗୋଲା ଗୁରିଆ
ପାଟିରେ ପୁରେଇ ଦଉ ଦଉ ଗୁରିଆର ପଦ୍ୟ
ପ୍ରବେଶ । ଗୁରିଆ ତା'ର ଗାଲଫୁଲ ଦେଖିଲା - ତା' ନିକଟକୁ ଯାଇ) ଗୁରିଆ
ଦେଖିଲା - ତା' ନିକଟକୁ ଯାଇ) ଗୁରିଆ
- ଗୁରିଆ - କଅଣ ହେଲା କି ପଦ୍ୟ କ'ଣ ହେଲା
? (ପଦ୍ୟ ପେଟକୁ ଚିପି ଧରି ବସିପଡ଼ି ପଦ୍ୟ
ଗାଲକୁ ଫୁଲାଇ ରସଗୋଲାଟା ଗୁରିଆ
ଖାଇବାକୁ ଲାଗିଲା) ଏଁ ... ଏଁ ... ପଦ୍ୟ
କଅଣ ହେଲା ? (ପଦ୍ୟ ପିଠିକୁ ଆଉଁସି ପଦ୍ୟ
ପକାଇ) କଅଣ ହେଲା ? (ପଦ୍ୟ ପିଠିକୁ ଆଉଁସି ଦେବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ
ଦେଲା - ପଦ୍ୟ ରସଗୋଲା ଖାଇ ସାରି ଗୁରିଆ
ଠିଆ ହେଲା ।)
- ପଦ୍ୟ - ଓଃ !
- ଗୁରିଆ - ଓଃ, କଅଣ ହେଲା ପଦ୍ୟ ତୋର ?
ତୋ' ଗାଲ ଦି'ଟା ଏମିତି ଫୁଲି ଗୁରିଆ
ଯାଇଥିଲା କାହିଁକି ? ଗୁରିଆ
- ପଦ୍ୟ - କଅଣ କହିବିରେ ଗୁରିଆ ! ପେଟ ପଦ୍ୟ
ଭିତରୁ ଗୋଟେ ପବନ ବାହାରି ଆସିଲା ପଦ୍ୟ
ଯେ ମୋ' ଗାଲ ଦି'ଟା ଫୁଲେଇ ଦେଲା ପଦ୍ୟ
ପରାରେ ଗୁରିଆ ! ମୁଣ୍ଡ ଝାଙ୍କ ଝାଙ୍କ
କରିଦେଲା ।
- ସତରେ ଭାରି କଷ୍ଟ ହେଇଥିବ ? ତୁ
ପାଟିଟା ମେଲାକରି ଦେଲୁନି ...
ପବନଗୁଡ଼ି । ପଦ୍ୟକୁ
ପଲେଇଆଆଡ଼ା ।
- ଆରେ ସତେ ତ ଗୁରିଆ ... ନିଆଁ
ନଗା ମନ ପରା ... ସେତେବେଳେ
କଅଣ ହେଲେ ମନେ
ପଇଲା ? ଗୁରିଆରେ, ମୁଁ ଏ ଘରେ
ଆଉ ରହିବନି ।
- (ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ) କାହିଁକି ଲୋ ?
- ମୁଁ ଆଉ ଏ କାମକୁ ପାରିବିନି - ବଅସ
ଗଲାଣି ।
- ଭାରି ତ କାମ କରି ଫଟେଇ ଦେଲୁଣି
! କିଲୋ, ତୁ କି କାମ କରୁଛୁ ? ମା'
ତ ସବୁ ବାସିପାଇଟି
କରୁଛନ୍ତି - ତୁ ତ ଖାଲି ବଇରୁ ।
- ହଇରେ ହେ, କଅଣ କହିଲୁ ... କଅଣ
କହିଲୁ ? ମୁଁ ଖାଲି ବଇଟି ? ହଇରେ
ମୋ' ପାଇଟି ତୋ' ଆଖି ଦିଶୁନି
ହଇରେ ? ଏ ଘରର ସକଳ ପାଇଟି
କିଏ କରୁଛି ? ଢିଙ୍କି ପଡ଼ିଛି ଆଠଗଣ୍ଡା,
ଶୁଖେଇ ଦବାକୁ ଜଣେ ଭେଣ୍ଟା ।
ଏତେ ବଡ଼ ଘରଟାରେ ପାଇଟି ସବୁ ମୁଁ
କରୁଛି । ଦିଶୁନି ? ହଇରେ ତୁ ଘରେ
କି କାମ କରୁଛୁ ?
- ମୁଁ କରୁନି, ଆଉ ତୁ କରୁଛୁ - ନାହିଁ ?
- ତୁଟା କଅଣ କରୁଛୁ ବା ? ବଜାର
ସଉଦାରୁ ପଇସା ମାରି ଗାଞ୍ଜିଆ
ଫୁଲୋଉଛୁ ଖାଲି । ମୁଁ କଅଣ ତୋ'
ଗୋଇ ଜାଣିନି ? ଖୋଲିବି
ବୋଇଲେ -

- ଗୁରିଆ - ତୁ ଦେଖିବୁ ... ମୁଁ ପଇସା ଖାଉଟି
ବଜାର ସଉଦାରୁ ... ହଇଲେ
ଦେଖୁବୁ ?
- ପଦୀ - ହଇରେ ହେ - ହେ, ଚୋରି କିଏ
ଦେଖୁଥାଏ ? ଆରେ -
ତଳେ ତଳେ ଗଲା ତଳ ଗଡ଼ିଶା ନା
କେହି ନ ଜାଣିଲେ ସାଇ ପଡ଼ିଶା ।
- ଗୁରିଆ - ହ' ମ, ତୋ ଗୋଇ ମୁଁ ଜାଣିନି ବାକି
ଯେ...
- ପଦୀ - ହଇରେ, କ'ଣ ଜାଣିତ କହିଲୁ ...
କହିଲୁ ଦେଖୁ ... ନଇଲେ ତୋ' ଦାନ୍ତ
ଭାଙ୍ଗି ଦେବି ।
- ଗୁରିଆ - କହିବି ... କହିବି ?
- ପଦୀ - କହୁନୁ, ତୋ' ଜିଭରେ କେତେ ହାଡ଼
ଅଛି ଦେଖୁବା ।
- ଗୁରିଆ - ଏଃ, ରସଗୋଲାଟା ପାଟିରେ ପୂରେଇ
କହୁଥିଲୁ ପେଟରୁ ପବନ ବାହାରି ଗାଲ
ଫୁଲେଇ ଦେଲା । ତୁ ଭାବିଥିଲୁ ମୁଁ
ଜାଣିନି ବୋଲି ?
- ପଦୀ - ଦେଖୁ ଗୁରିଆ, ମୋ' ସାଙ୍ଗେ ଖଟନାଟ
କରି ଲଗାନା କହୁଛି...
- ଗୁରିଆ - ମୁଁ କାହିଁକି ତୋ' ସାଥରେ ଲଗାନ୍ତି ...
ଓଲଟି ତୁ ତ ମୋ' ଉପରେ ପଡ଼ି ଝଗଡ଼ା
କରୁଛୁ ।
(ବାଣୀ ଦେବୀଙ୍କର ଚୌକି ଝାଡୁଣିଧରି
ପ୍ରବେଶ । ଧମକଦେବା ସ୍ଵରରେ)
- ବାଣୀ - ମୁଁ ଜାଣେ ପରା - ହଇଲେ ପଦୀ,
ବୁଢ଼ୀଦିନେ ତୁ କ'ଣ ଟୋକୀ
ହୋଇଯାଉଛୁ ଲୋ ? କାମ ନାହିଁ
ଦାମ ନାହିଁ, ଖାଲି ... କିରେ ଗୁରିଆ
... କ'ଣ କରୁଛୁ ଏଠି ଠିଆ ହୋଇ
- ... ଯା ଗଲୁ ... କଳରୁ ପାଣି ଆଣିବୁ
ଯା । କୋଉଠି ଟୋପାଏ ହେଲେ
ପାଣି ନାହିଁ ।
- ଗୁରିଆ - ଯାଉଛି ମା' ! (ବାଲଟି ଧରି ପ୍ରସ୍ଥାନ)
- ବାଣୀ - ହଇଲେ ଏ ! ଆଲୋ, ସେଇଟା ସଙ୍ଗେ
ଏତେ ରଜସ୍ଵଳ କିଆଁଲୋ, ଅଲାଇକି !
- ପଦୀ - (କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ସ୍ଵରରେ) ମା', ତମେ
କିଛି ନ ବୁଝି ମତେ କିଆଁ ଗାଳିଦଉଡ଼
? ସେ ନିଲଠିଆ ଅଲାଇକ ତ
ସବୁବେଳେ ମୋ' ପଛେ ପଛେ
ଗୋଡ଼େଇଟି ।
- ବାଣୀ - ହଁ, ତୋର ଯେମିତି ଦୋଷ ନାହିଁ ...
ଗୋଟିଏ ଯାକ ତ ତୁଳସୀପତ୍ର ! ଯା,
ଅଇଁଠାବାସନଗୁଡ଼ାକ ସିଆଡ଼େ
ପଡ଼ିଛି ।
- ପଦୀ - କିଛି ନ ବୁଝି ମୋତେ ଏତେ କଥା
କିଆଁ କହୁଛ ମ ?
(ପଦୀର ପ୍ରସ୍ଥାନ ଓ ବାଣୀ ଦେବୀଙ୍କର
ଚୌକି ଝାଡ଼ିବା - ଘରେ ପ୍ରବେଶ କଲା
ରାନା ।)
- ରାନା - ବୋଉ, ତୋତେ ଯେତେ ମନାକଲେ
ବି ତୁ ଶୁଣିବୁନି ।
- ବାଣୀ - କୋଉ କଥା ମା' ?
- ରାନା - କୋଉ କଥା ଆଉ ... ଏଗୁଡ଼ା ସବୁ
ଚାକରବାକରଙ୍କର କାମ । ତୋତେ
ଏସବୁ ନ କରିବାକୁ କହି କହି
ଥକିଗଲୁଣି ।
- ବାଣୀ - କାହିଁକି କହୁଛ ଯେ ... ଦେଖୁଛ ତ ମୁଁ
ଶୁଣୁନି ।

- ରୀନା - ନାହିଁ ବୋଉ ତୋତେ ଶୁଣିବାକୁ ହେବ । ତୁ ଏତେ କାମ କଲେବି ବାପା କୋଉ ଖୁସି ତୋ’ ଉପରେ ?
- ବୀଣା - ତୋ’ ବାପାଙ୍କୁ ଖୁସି କରିବା ପାଇଁ ତ ମୁଁ ଏସବୁ କରୁନି ।
- ରୀନା - ତୁ ତ ବାପାଙ୍କ କଥା କିଛି ବୁଝୁନୁ ବୋଲି ସେ ତୋ’ ଉପରେ ସବୁବେଳେ ଚିଡ଼ିଚିଡ଼ି ହଉଚକ୍ତି ।
- ବୀଣା - ସେ ସେମିତି ହେଉଥିବେ । ତମେ ଦି’ ଝିଅ ତ ତାଙ୍କ କଥା ସବୁ ବୁଝୁତ । ଆଉ ମୁଁ ବୁଝି ହେଲାଯାଏ ତୋ’ ବାପାଙ୍କର ସବୁକଥା ବୁଝୁଥିବି ?
- (ପଦାର ଗୋଟିଏ ଗଣ୍ଡି ଧରି ପ୍ରବେଶ)
- ପଦା - ମା’ ମୁଁ ଏଠି ରହିବିନି ... ମତେ ଗାଁକୁ ପଠେଇଦିଅ ।
- ରୀନା - କାହିଁକି ... ତୋର କଅଣ ହେଲା ?
- ପଦା - ନାହିଁ ଦେଇ ... ମୁଁ ଆଉ ରହି ପାରିବିନି, ମୁଁ ଆଉ କାମକୁ ପାରୁନି ।
- ରୀନା - କି କାମଟା ତୁ କରୁଛୁ କି ଲୋ ... ବୋଉ ତ ସବୁ କରୁଚି । ତୁ ସାଆନ୍ତାଣୀ ହୋଇ ବସିରୁ ।
- ପଦା - ମୁଁ ଯେତେ କାମ କଲେ ଏ ଘରେ କାହାରିକୁ ଦିଶୁନି । ନାହିଁ ମୁଁ ଏତେ କଥା ଶୁଣି ପାରିବିନି କି ରହି ପାରିବିନି ।
- ବୀଣା - କି ଲୋ, ତୋତେ କିଏ କଅଣ କହିଲା କିଲୋ ?
- ପଦା - ତମେ ତ ମା’ ନିଜେ କହିଲ ।
- ବୀଣା - (ହସି) ମୋ’ କଥାକୁ ତୁ କୋଉଦିନ ଧରିଥିଲୁ ଯେ ଆଜି ଧରିବୁ ?
- ରୀନା - ନାହିଁ ବୋଉ, ତାକୁ ଖୋସାମତ କରନା, ସେ ଯାଉ ତା’ର ଯୁଆଡ଼େ ଇଚ୍ଛା ହେଉଚି ।
- ପଦା - ମୁଁ ଯିବିନି ଆଉ କଅଣ ରହିବି ? ଗତର ଖଟେଇଲେ କଅଣ ପେଟକୁ ଗଣ୍ଡେ ଖାଇବାକୁ ମିଳିବନି ? ଦେ କଉଡ଼ି ଖା ପିଠା, ଏଥିପାଇଁ କିଆଁ ଦାନ୍ତ ନିକୁଟା ।
- ରୀନା - ହଉ ଭଗ ମେଲାନି ... ଯିବୁ ଯଦି ଚାଲିଯା ... ତୋ ପଛରେ କେହି ଗୋଡ଼େଇ ଯିବେନି ।
- ପଦା - (ବୁକୁଳି ଜାକି ଘରର ଗୋଟିଏ କଣରେ ବସିପଡ଼ି) ହଁ, ଯିବି ତ ... ନିଶ୍ଚେ ଯିବି ।
- ରୀନା - ଯିବୁ ତ ବସିଲୁ କିଆଁ ?
- ପଦା - ମୁଁ ଯିବି ବୋଲି କଅଣ ବସିବାକୁ ମନା ? ଯିବି ବୋଲି ତ ବସିଲି ।
- ବୀଣା - କାହିଁକି ସେଇଟାକୁ କିଛି କହୁରୁ ? ଆଜିକାଲି ତା’ର ମୁଣ୍ଡ ଠିକ୍ ରହୁନି ।
- ରୀନା - ତୁ ତା’ ମୁଣ୍ଡ ବିଗାଡୁରୁ ।
- ବୀଣା - ମୁଁ ସଭିଜ ମୁଣ୍ଡ ବିଗାଡୁଚି - ତା ମୁଣ୍ଡ, ତୋ’ ବାପା ମୁଣ୍ଡ ।
- ରୀନା - ତୁମ୍ଭର ଯାହା ଇଚ୍ଛା କର । ମୁଁ ବାହାରିଲି ।
- ବୀଣା - କୁଆଡ଼େ ?
- ରୀନା - ମୋର ଆଜି ରାତି ଖାଡ଼-ଭୁଟି ଅଛି ।
- ବୀଣା - କଅଣ ରାତିରେ ତାନ୍ତରଖାନାରେ ରହିବୁ ?
- ରୀନା - ହଁ ।
- (ରୀନାର ପ୍ରସ୍ଥାନ । ଦୁଇଟା ବାଲଟି ଦୁଇ ହାତରେ ଧରି ଗୁଡିଆର ପ୍ରବେଶ)

ଗୁରିଆ - (ବାଲଟି ଧଉକିନା ଥୋଇଦେଇ) ମା',
ମୁଁ ଆଉ ତମ ଘରେ ନଈକରି
କରିପାରିବିନି । ମତେ ଆଜି
ବିଦା କରିଦିଅ !

ବୀଣା - କିରେ, ତୋର ଫେର କଅଣ ହେଲା ?

ଗୁରିଆ - ମୁଁ ଆଉ ଦାଣ୍ଡକଳରୁ ପାଣି ବୋହି
ପାରିବିନି - ମୋ' ଅଣ୍ଟା ପିଠି
ଲାଗିଗଲାଣି ।

ବୀଣା - ଆଜିଯାଏ ତ କାହିଁ ସେ କଥା କହୁ ନ
ଥିଲୁ ?

ଗୁରିଆ - କହୁ ନ ଥିଲି ... ଏବେ କହିଲି ।

ବୀଣା - ହଉ, ଦି' ଜଣାଯାକ ଅବୁଝି ବାହାର
ମୋ' ଘରୁ ... ବାହାର । ଯା' ପଦା
ବାହାର ...

ପଦା - ମ, କହିଲା ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ କଅଣ ମୁଁ
ବାହାରିଯିବି ? ମୁଁ ସିନା ଆଉ ତମ
ଘରେ ରହିବିନି ବୋଲି କହିଲି,
ଏଇନେ ସାଥୁ ସାଥୁ ତମ ଘରୁ ବାହାରି
ଯିବାକୁ ତ କହିନି ।

ବୀଣା - ତେବେ ଗଣ୍ଡିଲି ପତ୍ର ଧରି ଏଠି ବସିଲୁ
କିଆଁ ?

ପଦା - ମୋ' ଇଚ୍ଛା ହେଲା, ତା' ବୋଲି କଅଣ
ମୁଁ - ନାହିଁ, ମୋର ଯୋଉ ଦିନ ଇଚ୍ଛା
ହେବ - ମୁଁ ଯିବି - ମାସକରେ ହଉ -
ବର୍ଷକରେ ହଉ - ହେଲେ ତମ ଘରେ
ଆଉ ରହିବିନି ।

ବୀଣା - (ହସି) ହଉ, ଭଲକଥା । ଗୁରିଆ,
ତୁ କଅଣ ଆଜି ଯିବୁ ?

ଗୁରିଆ - ମା' ତମର ଯୋଉ କଥା ! ଯାଉଛି
ମା' । ହଇକିଏ ମା', ବାବୁଙ୍କୁ କହୁନ
ଆଉ ଗୋଟେ ବଡ଼ ଡିରାମ ଆଣିମେ ।

ଗୋଟେ ଡିରାମ ପାଣି ଅଣ୍ଟାରେ । ଦି'ଟା
ଡିରାମରେ ପାଣି ଭର୍ତ୍ତି କରିଦେବି ଯେ
କେତେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଚ କରୁଥା ।

ବୀଣା - ହଉ ହଉ ଯା - ସେ କଥା ମୁଁ ବୁଝିବି ।
ଏ ଘରେ ସଭିଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ଖରାପ (ପ୍ରସ୍ଥାନ)

ଗୁରିଆ - ଏ ପଦା, ଚାଲ - କାମ କରିବୁ
ଚାଲ । ଗଣ୍ଡିଲି ଜାକି ଗାଁକୁ ଯିବ
ବୋଲି ବଇଚି ... ଭାରି ଯିବାବାଲା ।

ପଦା - (ଉଠି) ହଇରେ, ମୁଁ ତ ଗଲିନି ତୁ ତ
ଆଜି ଯିବୁ ବୋଲି ବାହାରିଥେଲୁ,
କାହିଁକି ରହିଗଲୁ ?

ଗୁରିଆ - ଆହେ ଏତିକି ବୁଝିପାରିଲୁନି ? ତୁ
ବାହାରିଥିଲୁ ବୋଲି ମୁଁ ଯିବାକୁ କହୁଥିଲି
ନା !

ପଦା - ସତେ !

ଗୁରିଆ - ତୋ' ଆଖି ଛୁଉଟି ଲୋ ପଦା !

ପଦା - ମୋ' ଆଖି ଛୁଇଁବୁ କିଆଁରେ
ବାଡ଼ିପଡ଼ା ।

ଗୁରିଆ - ତୁ ପଦା ମୋ' ଉପରେ ଏମିତି ଗରଗର
କିଆଁ ହଉରୁ ? ମୁଁ ତ ତୋ' ପେଇଁ...

ପଦା - କଅଣ କହୁନୁ - ରହିଗଲୁ କିଆଁ ?

ଗୁରିଆ - ମୁଁ ଯୋଉ ପଇସା ସଞ୍ଚୁଛି ... କାହା
ପାଇଁ କହିଲୁ ପଦା ?

ପଦା - କାହାପେଇଁ ?

ଗୁରିଆ - ହେଁ, ହେଁ, ହେଁ ... ।

ପଦା - ହଇରେ, ମୁଁ ତୋଠୁଁ ଆଠ କି ଦଶ ବର୍ଷ
ବଡ଼ ହେବି - ସାଆନ୍ତାଣୀଙ୍କି ଯେତେ,
ମତେ ସେତିକି ବୟସ ହେଲାଣି ଆସି...
ତୁ ଫେର... ।

- ଗୁରିଆ - ହେଲେ କଅଣ ହେଲା - ସବୁବେଳେ ମୀନା
ବରମାନେ କନ୍ୟାମାନଙ୍କଠାରୁ ବଡ଼
ହେବେ ଇନ୍ଦା କଅଣ ଶାହାସ୍ତରେ ବିମଳ
ଲେଖାଅଛି ? ଆଜିକାଲି ଶାହାସ୍ତ ମୀନା
ବଦଳିଗଲାଣି ମା । ଆଇନ ହେଉଗଲା
ପରା ଲୋ ... କନ୍ୟାମାନେ ବରଠୁ ବିମଳ
ଦଶ ବାର ବର୍ଷ ବଡ଼ ହେବେ ...
ବୁଝିଲୁ ।
- ପଦୀ - ହଜରେ, ତୁ ଏଠୁ ଯାଉଛୁ ନା ଇଲେ ମୀନା
ଦେଖୁବୁ !
- ଗୁରିଆ - ଯାଉଛି ପଦୀ ... ତୁ ଏମିତି ରାଗନା
(ପ୍ରସ୍ଥାନ)
- ପଦୀ - ହଁ, “ରସିକ ଯାଉଛି ବନ୍ଧରେ, ବିମଳ
ବଣମଲ୍ଲୀ ଫୁଲ ପାଟିଲା ଗାମୁଛା ପଶି ମୀନା
ହଜନେଇଁ ଗନ୍ଧରେ ।” (ଜଳଖିଆ
ଫ୍ଲେଟ ଓ ଚା’ ଗ୍ଲାସ୍ ଧରି ପ୍ରସ୍ଥାନ । ବିମଳ
ପ୍ୟାଣ୍ଟିକୁ ଗୋଡ଼ ଉପରକୁ ଲିପ୍ତ ମୀନା
ଟେକିଧରି ବିମଳବାବୁଙ୍କର ପ୍ରବେଶ ଓ
ତୁଇଁ ରୁମ୍ରେ ଛୋଟେଇ ଛୋଟେଇ ବିମଳ
ପଦଚାରଣା କରିବା । କାହାକୁ ନ
ଦେଖୁ...)
- ବିମଳ - ଓଃ ... କାହାରି ଦେଖା ନାହିଁ ... ଗୋଡ଼ ମୀନା
ଏଆଡ଼େ କଟକଟ କଲାଣି ... କଅଣ
କରିବ ମଣିଷ । (ଗୋଟାଏ
ଚୌକିରେ ବସିବା)
- ମୀନା - (ନାଚି ନାଚି ପ୍ରବେଶ ଓ କିଛି ସମୟ
ପରେ ବିମଳବାବୁଙ୍କୁ ଦେଖି) ବାପା !
ତମେ କେତେବେଳୁ ବସିଛ ଏଠି ? ବିମଳ
- ବିମଳ - (ଗମ୍ଭୀର ଭାବରେ) ବହୁତ ବେଳୁ ।
ନିଦରେ ଶୋଇବାବେଳେ ନାଚ କରୁନୁ ମୀନା
ତ ମୀନା ?
- ଏଠି କାହିଁକି ବସିଛ - ଭିତରକୁ
ଯାଉନ ?
- ନା ...
- ଚାଲ - ଜାମାପଟା ଖୋଲି ଚା’ ଖାଇବ
ଚାଲ ।
- ନା, ତୁ ପାଟିତୁଣ୍ଡ କରନା ମୀନା ... ତୁ
ତୋର ନାତୁରୁ ନାତୁଆ, ମୁଁ ଭାରି
ହାଲିଆ ।
- ହାଲିଆ ହବନି ? ଗଧଙ୍କ ଭଳି ସକାଳ
ସାତରୁ ରାତି ଦଶ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଖାଲି ଅଫିସ
ଫାଇଲରେ ମୁଣ୍ଡ ଗୁଞ୍ଜି ବସୁତ ...
ଆଉ...
- କିଏ ସେ ମୋ’ ଦୁଃଖ ବୁଝୁଛି ?
- କାହିଁକି ... ରୀନା ଅପା, ମୁଁ କେତେ
ଥର ମନା କଲୁଣି ଖଟ ନାହିଁ ବୋଲି...
- ତୁମେ ସବୁ କହିଲେ କଅଣ ହବ ?
- ବାପା, ମୁଁ ଗୋଟିଏ ନୂଆ ନାଚ
ଶିଖିବି । ଦେଖିବ ସେଇଟା ?
- ନାହିଁ ନାହିଁ, ମୋର ବର୍ତ୍ତମାନ ତୋର
ନାଚ-ଫାଟ ଦେଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ନାହିଁ ।
ବୁଢ଼ୀ ଦିନରେ ଗୋଟେ ନାଚ ଶିଖା
ହେଉଛି...
- (ବିମଳବାବୁଙ୍କ ପାଖରେ ଲାଗିକରି
ବସି ଓ ଗେହ୍ଲେଇ ହୋଇ) ବାପା, ତମେ
ଆଜିକାଲି ଭାରି ଚିଡ଼ଳ ହୋଇଗଲାଣି
- ସବୁବେଳେ ଖାଲି ଚିଡ଼ିଚିଡ଼ି
ହେଉଛ ।
- ହେବନି ... ? ମୋ’ କଥା କେହି
ବୁଝୁନାହାନ୍ତି ।
- ମୁଁ ଆଉ ରୀନା ଅପା ତ ସବୁବେଳେ
ବୁଝୁରୁ ତମକଥା ।

- ବିମଳ - ତମେ ବୁଝିଲେ କ'ଣ ହେବ - ଯିଏ ମୀନା - ବାପା, ତମେ ତ ସବୁ କଥା ଖାଲି ନିଜେ କହିଯାଉଛ... ଆଜ୍ଞା, ସତ କହିଲ, ବୋଉ ସୁନ୍ଦରୀ ବୋଲି ତମ ମନରେ ଗର୍ବ ହୁଏନା ?
- ମୀନା - (ଟିକିଏ ଦୁଷ୍ଟାମି କରି) ସେଇ ଯିଏଟି କିଏ ବାପା ?
- ବିମଳ - ଜାଣିନୁ କିଏ ?
- ମୀନା - ବୋଉ ?
- ବିମଳ - ହଁ-ହଁ, ତୋର ସେଇ ଗୁଣବତୀ ବୋଉ ... ମୋତେ ଟିକିଏ ପଚାରୁଚି ?
- ମୀନା - ତାକୁ କେତେବେଳେ ଫୁରୁସତ୍ ଅଛି କହିଲ ?
- ବିମଳ - ହଁ, ସେଇଥିପାଇଁ ମୋ' କଥା ଟିକିଏ ବୁଝିବାକୁ ଫୁରୁସତ୍ ହଉନି ? ମୋ ପ୍ରତି ତୋ' ବୋଉର ଗୋଟେ ଘୃଣା ହୋଇଯାଇଛି ।
- ମୀନା - (ଦୁଷ୍ଟାମି ହସିହସି) ଆଜ୍ଞା, କାହିଁକି ବୋଉ ତୁମକୁ ଘୃଣା କରୁଥିବ ବୋଲି ଭାବୁଛ ବାପା ?
- ବିମଳ - କାହିଁକି ... କାହିଁକି ... ଆଉ କଅଣ ... ମୋର ଏଇ କଳା ଚେହେରା, ଆଉ ମୁଣ୍ଡ ପଛରେ ଏହି ଭାଲୁଖିଆ ଚନ୍ଦା - ଆଉ ନିଜେ ସୁନ୍ଦରୀ ବୋଲି ଗୋଟାଏ ଗର୍ବ - କଅଣ କହୁଛୁ .... ସତ ନୁହେଁ ?”
- ମୀନା - (କପଟ ଗାନ୍ଧୀୟ ପ୍ରକାଶ କରି) ମୁଁ ଟିକିଏ ଭାବେ ବାପା -
- ବିମଳ - ଭାବିବୁ ଆଉ କଅଣ, ମୁଁ ଠିକ୍ ଜାଣେ । ତମ ଦି' ଝିଅଙ୍କ ମତ ବି ସେଇଆ । ତମ ଦି' ଝିଅଙ୍କର ମିଜାଜ୍ ବି ଠିକ୍ ତମ ବୋଉଙ୍କ ମିଜାଜ୍ ଅନୁସାରେ ଗଢ଼ି ଉଠିଲାଣି ।
- ବିମଳ - ଆରେ ବାବୁ ସେ କଥା କିଏ ମନାକଲା ? ତା' ବୋଲି ସିଏ ମୋତେ ଘୃଣା କରିବ ? ନା, ଏ ଘରେ ଆଉ ଚଳି ହେବନି । ତୁମେ ଝିଅଗୁଡ଼ାକ ବି ମାଆକୁ Support କଲଣି । ନା, ମୁଁ ଆଉ ଏ ଘରେ ଚଳିପାରିବି ନାହିଁ ।
- ମୀନା - (ହସି) ଆଉ ତେବେ କେଉଁ ଘରେ ଚଳିବ ବାପା ?
- ବିମଳ - (ପାଟିକରି) ତୋ' ବୋଉ ଯେଉଁ ଘର ତୋଳିଦେଇଛି ମୋ' ପାଇଁ । ତୁମ୍ଭକର । ଭାରି ଫାଜିଲ ହୋଇଯାଉଚି । (ଅସ୍ଥିର ଭାବରେ ବୁଲିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ବୀଣା ଦେବୀଙ୍କର ପ୍ରବେଶ)
- ବୀଣା - କୁଆଡ଼େ ଯାଇଥିଲ ? ଫେରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପୁଣି ପାଟିତୁଣ୍ଡ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲଣି ।
- ବିମଳ - ଘଣ୍ଟାଏ ହେଲା ଫେରିଲିଣି । ହେଲେ କିଏ ମୋ କଥା ବୁଝୁଛି ? ଉଃ, ପାଦଟା କଟକଟ୍ ହେଲା ।
- ମୀନା - ନାହିଁ ବୋଉ, ବାପା ମିଛ କହିନାହାନ୍ତି ଯେ, ତାଙ୍କର ସମୟ ଜ୍ଞାନ ଟିକିଏ କମିଗଲାଣି ।
- ବୀଣା - ତୁ ତୁମ୍ଭକର ଟୋକୀ । ଅତି ଫାଜିଲ୍ ହୋଇଯାଉଚି ...
- ବିମଳ - କାହିଁକି ଆଉ ଏମିତି ଶୁଣିଲା ଧମକ ଦଉଛ ଝିଅକୁ ? ଝିଅଗୁଡ଼ାଙ୍କୁ ତ ସେଇମିତି ଖରାପ କରି ବଢ଼େଇତ ।

- ମୀନା - ଫେର ମିଛ କହିଲ ବାପା, ଆମେ ମୋଟେ ଖରାପ ବଢ଼ିବୁ । ଦେଖ, ମୁଁ ଲମ୍ବା ଚୌଡ଼ । Figure, କେମିତି Ideal.
- ବୀଣା - ଯା ଯା, ଫାଜିଲ ... (ହସିବା)
- ବିମଳ - (ତାଳିମାରି) ଏଇ ବାପା ହସିଲେ ... ବାପା ହସିଲେ ... ଆଉ ରାଗି ପାରିବେନି ... ବୋଉ, ତୋର ଦୁଃଖ ନାହିଁ ।
- ବିମଳ - (ଗମ୍ଭୀର ହୋଇଯାଇ ଓ ତଳକୁ ଜୋତା ଓ ମୋଜାକୁ ଚାହିଁ) ଉଃ, କି ଭୀଷଣ କଟକଟ୍ କଲାଣି ପାଦ) ।
- ମୀନା - ଏଁ, କଅଣ କହିଲ ବାପା ? ପାଦ କଟକଟ୍ କଲାଣି ... (ପାଦକୁ ଚାହିଁ - ହସି ହସି) ବାପା, ଜୋତା ଫିଟାଟା ଏମିତି ଚାପିଚାପି ଭିଡ଼ିବ କାହିଁକି ? ବାପା ଏଇଟା କଅଣ ନୂଆ ଜୋତା ହଲେ ? ଇଲେ ଏଇ ଜୋତା କିଣିବାକୁ ଯାଇଥିଲ କି ବାପା ? ହଉ ହଉ ମୁଁ ଖୋଲି ଦଉଟି ।
- ବିମଳ - ନା - ନା, ତୋର ଖୋଲିବା ଦରକାର ନାହିଁ ।
- ବୀଣା - ମଲା, ପାଦକୁ କାରୁଟି ବୋଲି ତ କହୁଚ - ମୀନା ଜୋତା ମୋଜା ଖୋଲିଦେଲାବେଳକୁ ମନା କରୁଚ କାହିଁକି ? ତେବେ ନିଜେ ଖୋଲ ।
- ବିମଳ - (ରାଗିଯାଇ) ହଁ, ନିଜେ ନ ଖୋଲିବି ତ ଆଉ ମୋର କିଏ ଅଛି ଯେ ଖୋଲିଦେବ ? ରକ୍ତ ପାଣିକରି ଚାକିରି କରିବି; ଆଉ ଜୋତା-ମୋଜା ନିଜେ ଖୋଲିବିନି ତ ଆଉ କଅଣ ? ଉଃ, ପାଦଟା କଟକଟ୍ କଲାଣି !
- ମୀନା - ତୁ କେମିତି ବୁଝିପାରୁନୁ ବୋଉ ? ବାପା ଚାହାନ୍ତି ତୁ ତାଙ୍କ ଜୋତା ମୋଜା ଖୋଲିଦେ ।
- ବୀଣା - ମୁଁ ଖୋଲିଦେବି ?
- ବିମଳ - ତୁମେ ଖୋଲିଦେବ... କୋଉଦିନ ଦେଇଥିଲ ନା...
- ବୀଣା - (ବିରକ୍ତ ହୋଇ) ତା' ହେଲେ ନିଜେ ଖୋଲ । ଯେତେ କାମ କଲେ ବି ତୁମ ଆଖି ଦିଶୁନି ।
- ବିମଳ - ଏଁ, କଅଣ ଏମିତି ଗୁଡ଼ାଏ କାମ କରିପକଉଚ ? ଭାରି ଧମକ...
- ବୀଣା - ଦିଅ ଉଠ - କାହିଁକି ଗୁଡ଼ାଏ ଅଯଥା ଅଶାନ୍ତି ସୃଷ୍ଟି କରୁଛ ! ମୀନା, ଗଲୁ; ବାପାଙ୍କ ପାଇଁ ତା ଜଳଖିଆ ନେଇ ଆସିବୁ ।
- ମୀନା - ବାପା, ମୁଁ ତା' ଜଳଖିଆ ଆଣିବି ? (ପ୍ରସ୍ଥାନ)
- ବିମଳ - ମୁଁ ତା' ଜଳଖିଆ ଖାଇବିନି । ଆଜି ଯା'ର ଗୋଟିଏ ଦଫା ରପା ନ କଲେ ମୁଁ ଏ ଘରେ ଜଳ ସ୍ବର୍ଣ୍ଣ କରିବିନି ।
- ବୀଣା - କାହାର ଦଫା ରପା କରିବ ? କଥା କିଛି ନାହିଁ... ଛି... ଛି, ଝିଅଗୁଡ଼ାକ ଏଡ଼େ ଏଡ଼େ ହେଲେଣି । ସେମାନେ କଅଣ ଭାବୁଥିବେ କହିଲ ?
- ବିମଳ - ଭାବିବେ ଗୋଟେ କଅଣ ? ମୁଁ ଘରର ମାଲିକ - ମୁଁ ଯା' କହିବି ସେଥିରେ ଭାବିବ ଗୋଟାଏ କିଏ କଅଣ ?
- ବୀଣା - କ'ଣ ଦଫା ରପା କରିବ ଶୁଣେ ?
- ବିମଳ - ତୁମେ କାଲି ବାପଘରକୁ ଯାଅ ।
- ବୀଣା - ମୋର କି ଦୁଃଖ ହୋଇଯାଇଛି ଯେ ବାପଘରକୁ ଯିବି ?

- ବିମଳ - ତମର କାହିଁକି ଦୁଃଖ ହେବ, ମୋର ଦୁଃଖ ହୋଇଛି । ମୁଁ ତମ ସାଥରେ ଆଉ ଚଳି ପାରିବିନି ।
- ବାଣୀ - ତୁମେ କାହା ସାଥରେ ଚଳି ପାରିବନି । ତମର ଯେମିତି ଖୁଟିଖୁଟିଆ ମିଜାଜ୍ ହେଲାଣି ନା...
- ବିମଳ - ତୁମରି ସକାଶେ - ଖାଲି ତୁମରି ସକାଶେ - ତୁମେ ମୋ' କଥା ମୋଟେ ବୁଝୁନା । ଉଃ, ପାଦଟା କଟକଟ୍ ହେଲାଣି ।
- ବାଣୀ - କେତେଜଣ ଲୋକ ତୁମ କଥା ବୁଝିବେ ?
- ବିମଳ - ଯେତେ ଜଣ ବୁଝନ୍ତୁ - ତୁମେ ବୁଝୁଛ କି ?
- ବାଣୀ - ମୋର ବେଳ ନାହିଁ ।
- ବିମଳ - କେମିତି ବେଳ ହେବ ? କୋଉ ଝିଅକୁ ନାଚ ଶିଖେଇ ସିନେମା ଷ୍ଟାର୍ କରେଇବ - ଆଉ କୋଉ ଝିଅକୁ ଡାକ୍ତରାଣୀ କରେଇବ, ସିଏ ଗୋଟେ ଷ୍ଟେସ୍‌କୋପ୍ ବେକରେ ଝୁଲାଇ ସବୁବେଳେ ଟଙ୍କା ଟଙ୍କା ହେଇ ବୁଲୁଛି ।
- ବାଣୀ - ବେଶ୍, ମୁଁ ତେବେ ମାନାର ନାଚ ବନ୍ଦ କରିଦେଉଛି - ମାଷ୍ଟରକୁ ମନା କରିଦେବି ଆସିବାକୁ ।
- ବିମଳ - କାହିଁକି ମନା କରିଦେବ ? ମୁଁ ଟଙ୍କା ଦବାକୁ ଆପଣ କଲି ?
- ବାଣୀ - ତେବେ ମୁଁ ସିନେମା ଷ୍ଟାର୍ କିମିତି କରେଇବି ବୋଲି କହୁଛ ? ସିଏ ତ ଭଲ ନାଚୁଛି ବୋଲି ତୁମେ ଖୁସିରେ ପାଗଲ ।
- ବିମଳ - ତମେ ହେଉନ ?
- ବାଣୀ - ତେବେ ଏମିତି କଥା କହୁଛ କାହିଁକି ?
- ବିମଳ - ହଁ କହିବି, ହଜାର ଥର କହିବି - ମୋ' ଇଚ୍ଛା, ମୁଁ କହିବି । ଓଃ, ପାଦଟା କଟକଟ୍ ହେଲାଣି ।
- ବାଣୀ - ପାଦ ସେମିତି କଟକଟ୍ କରୁଥାଉ - ତମେ ବସିଥା ଏଠି - ମୁଁ ଯାଉଛି । ମୋତେ ଦେଖିଲେ ତ ପାଦ କଟକଟ୍, ଦିହଶୂଳା, ମୁଣ୍ଡବଥା କେତେ କ'ଣ ବାହାରିବ ।
- ବିମଳ - ଦେଖ ରୀନାବୋଉ, ମୋତେ ରଗାନା କହୁଛି ।
- ବାଣୀ - ରଗେଇଲି କଅଣ ? ତୁମ କାମ କରିବାକୁ ଗଲେ ତ କହିବ - ନା ଥାଉ, ତୁମର ଆନ୍ତରିକତା ନାହିଁ, ଉ ପ ର ମନରେ କରୁଛ...
- ବିମଳ - ମୁଁ ସେ କଥା ମିଛ କହିନି ତ !
- ବାଣୀ - ବେଶ୍, ତେବେ ନିଜେ ନିଜେ କର । ଝିଅମାନେ ତ ଅଛନ୍ତି, ତମ ସେବା କରନ୍ତୁ । ତମ ମୁଣ୍ଡ ତ ଖରାପ... (ପ୍ରସ୍ଥାନ)
- ବିମଳ - ଦେଖୁଛ, କହୁଛି ମୋ' ମୁଣ୍ଡ ଖରାପ । ହଁ-ହଁ, ମୋ' ମୁଣ୍ଡ ଖରାପ ନୁହେଁ ଆଉ କ'ଣ ? ଭାଲୁଖୁଆ - ଚନ୍ଦ୍ରାମୁଣ୍ଡ... । (ମାନା ଜଳଖିଆ ନେଇ ପ୍ରବେଶ କରି ଟେବୁଲ ଉପରେ ରଖି)
- ମୀନା - ବାପା, ଉଠ, ଜାମାପଟା ଛାଡ଼ ।
- ବିମଳ - ମୁଁ ଖାଇବିନି (ରୀନାର ଡାକ୍ତରୀ ବ୍ୟାଗ୍ ଧରି ପ୍ରବେଶ) - କୁଆଡ଼େ ବାହାରିଲ ଡାକ୍ତରାଣୀ ? ବେକରେ କାହିଁକି ତମର ସେଇଟା ଆଜି ଝୁଲୁନି ?

- ରୀନା - (ହସି) ମୁଁ ଡାକ୍ତରଖାନାକୁ ଯାଉଛି - ମୀନା - ତା'ର କାରଣ କଅଣ ଜାଣିତ ବାପା ?
 ବାପା, Psychology କହୁଛି
 ବିମଳ - ନାହିଁ, ସେ ଡିଉଟି ଫିଉଟି ତୋତେ unfulfilled desire ଗୁଡ଼ାକ
 କରିବାକୁ ପଡ଼ିବନି; “ଶୁଣ ରୀନା, ସାହିତ୍ୟରେ ପ୍ରକାଶ ପାଏ ।
 ମୀନା ! ତମର କଲେଜ ପାଠପଢ଼ା ଆଜିକାଲି ସ୍ବାମୀମାନେ ସ୍ବାମୀମାନଙ୍କଠୁ
 ଆଜିଠୁ ବନ୍ଦ । ତୁ ଡାକ୍ତରୀ ପଢ଼ି ଭାରି ଅତି ବେଶି ସେବା-ଯତ୍ନ ପାଉଛନ୍ତି
 ସ୍ବାଧୀନ ହୋଇଯାଉଛି ।” ବୋଲି ପୁରୁଷ ଲେଖକମାନଙ୍କୁ ଆଉ
 ମୀନା - (ବିମଳ ପାଖରେ ବସିପଡ଼ି) ବାପା, ସେସବୁ କଥା ଲେଖାରେ ପ୍ରକାଶ
 କରାଯାଇ ପଡୁନି ।
 ବିମଳ - ହଁ, ହଁ, ବନ୍ଦ... ବିମଳ - ତମ Psychology ଏଇଆ କହୁଛି,
 ମୀନା - (ଖୁସି ହୋଇ) ବାପା, ଭାରି ଭଲ ନାହିଁ ଆଜିଠୁ ବନ୍ଦ - ସବୁ ବନ୍ଦ ।
 ହେଲା । ମୋର ପାଠ ପଢ଼ିବାକୁ (ରୀନାକୁ) ତତେ ଡାକ୍ତରୀ ପାଠ
 ମୋଟେ ଇଚ୍ଛା ନାହିଁ । ଏହି ଯେଉଁ ପଢ଼ିଯିବାକୁ ହବନି ।
 Logic ନା ବାପା... ମୋଟେ ମୁଣ୍ଡରେ ବୀଣା - (ପ୍ରବେଶ କରି) ତମ ମୁଣ୍ଡ ଆଜି ଠିକ୍
 ପଶୁନି । ବାପା, ତମ ମୁଣ୍ଡରେ ହେବନି ଦେଖୁଛି !
 Logic ପଶୁଥିଲା ? ବିମଳ - ହବନି ତ ... ତମଭଳି ଯୋଗ୍ୟା ସ୍ତ୍ରୀ
 ବିମଳ - ଏଁ ମୋ' ମୁଣ୍ଡରେ Logic ଥିଲେ । ନାହିଁ ସବୁ ବନ୍ଦ... ଏ ଘରେ
 ପଶୁଥିଲା ? ମୁଁ କ୍ଲାସରେ ଫାଷ୍ଟ ଆଉ କିଛି ତାମସା ହୋଇ ପାରିବନି ।
 ହେଉଥିଲା ! ଯେଉଁ ଘରେ ପୁଅଝିଅମାନଙ୍କୁ
 ମୀନା - (ମୁହଁ ଶୁଖେଇ) ବାପା, ସେଥିପାଇଁ ତମ ସ୍ବାମୀସେବା ମହତ୍ତ୍ୱ ଶିକ୍ଷା ଦିଆଯାଉନି
 ମୁଣ୍ଡ ଆଜିକାଲି ମୋଟେ ଠିକ୍ ରହୁନି । କିମ୍ବା ତା'ର କୌଣସି ଉଦାହରଣ
 ବିମଳ - ଏଁ, କଅଣ କହିଲୁ ? ନା, ବନ୍ଦ - ଦେଖେଇ ଦିଆହଉନି ସେ ଘର ଘର
 ତୁମ ଦୁହିଁଙ୍କ ପାଠପଢ଼ାରେ କିଛି ମୂଲ୍ୟ ନୁହେଁ - ନର୍କ ନର୍କ - ଉଃ ପାଦଟା ବଡ଼
 ନାହିଁ । ନା, ଯେଉଁ ପଢ଼ାରେ ‘ପତି ପରମଗୁରୁ’ ‘ପତି ଦେବତା’ ଶିକ୍ଷା କଟକଟ..
 ଦିଆଯାଉନାହିଁ, ସେଗୁଡ଼ା ପଢ଼ି କିଛି ମୀନା - ବାପା, ପୁଅମାନଙ୍କୁ ସ୍ବାମୀସେବା ଶିକ୍ଷା
 ଲାଭ ନାହିଁ । ଆଜ୍ଞା, ଆଜିଯାଏଁ ଭଲ ଦିଆଯିବ କିମିତି କହିଲ ? ବରଂ
 କୋଉଠି ପଢ଼ିଲ “ପତିସେବା ପରମ- ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ବାସେବା ଶିକ୍ଷା ଦିଆଯିବା
 ଧର୍ମ” ? ଉଚିତ ।
 ରୀନା - ନାହିଁ ତ ବାପା ! ଆଜିକାଲି ବିମଳ - ଏଁ ! ନା, ନା, ପୁଅଗୁଡ଼ାଙ୍କୁ ସ୍ବାସେବା
 ଯେଉଁମାନେ ଟେକ୍ସବୁକ୍ ଲେଖୁଛନ୍ତି, ଶିକ୍ଷା ଦିଆଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ।
 ସେମାନେ ଏମିତିକିଆ କଥା ଆଉ ତାହାହେଲେ ସେଗୁଡ଼ାକ Eliminate
 ଲେଖୁନାହାନ୍ତି । ବା ସୈଣ ହୋଇଯିବେ ।

- ରୀନା - ବାପା, ମୋର କାହିଁକି ଭୀଷଣ ସନ୍ଦେହ ହେଉଛି ଯେ ତମର ହାଲ ବୁଡ଼ ପ୍ରେସର ହେଲାଣି । ବିମଳ
- ବିମଳ - କଅଣ କହିଲୁ, କଅଣ କହିଲୁ ? ମୋର ହାଲ ବୁଡ଼ପ୍ରେସର ହେଲାଣି ? ବୀଣା
- ରୀନା - ହଁ ବାପା, ତା' ନ ହେଲେ ତମେ ସବୁବେଳେ ଏମିତି କାହିଁକି ଚିଡ଼ିଚିଡ଼ି ହଉଚ, ତମେ ରହ, ମୁଁ ତମର ବୁଡ଼ପ୍ରେସର ପରୀକ୍ଷା କରେ । ସୁମିତ୍ରା
- ମୀନା - ହଁ ରୀନା, ଟିକିଏ ପରୀକ୍ଷା କରିବୁଟି - ମୋର ତ ସେଇ ସନ୍ଦେହ ହଉଚି । ବିମଳ
- ବିମଳ - ନା, ନା, ନା, ମୋତେ ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ହବନି ।
- ରୀନା - (ବାପା ପାଖରେ ବସିଯାଇ) ନାହିଁ ବାପା, ମୁଁ ପରୀକ୍ଷା କରିବି... (ବ୍ୟାଗରୁ ବୁଡ଼ପ୍ରେସର ଯନ୍ତ୍ର ବାହାର କରି) କୋର୍ଟା ଟିକିଏ କାଢ଼ ବାପା... ମୀନା, ଟିକିଏ ବାପାଙ୍କ କୋର୍ଟା କାଢ଼ିବୁଟି...
- ବିମଳ - (ଉଠିପଡ଼ି) ନାହିଁ ନାହିଁ, ମୋ' କୋର୍ଟା ଫୋର୍ କଢ଼ା ହବନି - (ବାଣୀକୁ ଦେଖି) ଠିଆଟେ ହୋଇ ସେଠି ଚାହିଁଚ କ'ଣ ? ଦେଖ, ଝିଅକୁ ପାଠ ପଢ଼େଇ କିମିତି ସଶୁଣା ବତେଇଚ, ମୋ' ଠୁ ଜନ୍ମ ହେଇ ଇନ୍ଦ୍ରେ ଫେର୍ ମୋତେ କହିବ ମୋର ବୁଡ଼ପ୍ରେସର ହୋଇଛି । ହଁ, ମୁଁ ଗୋଟେ ଆସିଷ୍ଟାଣ୍ଟ ସେକ୍ରେଟେରୀ - ଆମ ସେକ୍ରେଟେରୀ ବି ମୋତେ ଖାତିର କରେ । ମୋର ବୁଡ଼ପ୍ରେସର Normal ଅଛି ବୋଲି ସିନା ମୋତେ ସେମାନେ ଖାତିର କରନ୍ତି ! ମୀନା
- (ସୁମିତ୍ରାର ପର୍ଦ୍ଦା ଆଡ଼େଇ ପ୍ରବେଶ)
- ଆରେ ସୁମିତ୍ରା ଦେବି ! ନମସ୍କାର ।
- ନମସ୍କାର ! ବସନ୍ତ !
- (ବସି ଓ ରୀନା ମୀନାଙ୍କୁ ଚାହିଁ ଚାହିଁ) ଝିଅ ଦିଓଟି ଆପଣଙ୍କର ?
- ହଁ ଆଜ୍ଞା, ଏ ଝିଅଟି ତାନ୍ତ୍ରୀ ପଢ଼େ - ଏଇ ବର୍ଷ ଶେଷ ପରୀକ୍ଷା ।
- (ସ୍ମିତ ହସି) ବାଃ, ବେଶ୍, ଆମ ଦେଶରେ ତାନ୍ତ୍ରୀଣୀର ବହୁତ ଅଭାବ ।
- ଆଉ ଏ ମୋ' ସାନ ଝିଅ ମୀନା... ଖୁବ୍ ଭଲ ନାଚ ଜାଣେ - ବଡ଼ ବଡ଼ Function ରେ ନାଚି ଖୁବ୍ ନାଁ କରିଚି । ବୁଝିଲେ ନା, ମୁଁ Assistant Secretary ହିସାବରେ ଯେତେ ନାଁ କରିନି, ମୀନାର ବାପା ବୋଲି ତା' ଅପେକ୍ଷା ବେଶି Known । ଗୋଟିଏ ନାଚ ଦେଖେଇବୁଟି ମୀନା ! (ବାଣୀକୁ) କିଓ, ଆଁଟା କରି ସେଠି ଠିଆ ହେଉଚ କାହିଁକି ... ଯାଅ, ସୁମିତ୍ରା ଦେବୀଙ୍କ ପାଇଁ ତା' ଜଳଖିଆ ଟିକେ ଆଣ ।
- (ବାଣୀ ଅପ୍ରସ୍ତୁତ ଭାବରେ ପ୍ରସ୍ଥାନ କଲେ)
- ବାପା, ତୁମ ପାଦ କଟକଟ୍ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲାଣି ?
- ଏଁ- କିରେ, ତତେ ପରା କହିଲି ସୁମିତ୍ରା ଦେବୀଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ନାଚ ଦେଖେଇବାକୁ ?
- ମୋ' ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଆଜି ଦରଜ ହୋଇଛି ବାପା - ମୁଁ ପାରିବିନି ।

- ସୁମିତ୍ରା - (ହାତଘଡ଼ି ଦେଖି) ନାହିଁ - ପରେ ବିମଳ
ମୀନାର ନାଚ ଦେଖିବି - ମୋର ଆଜି
ସମୟ ନାହିଁ । ମି. ଦାସ ଇଆଡ଼େ
ଆସିଥିଲେ ?
- ବିମଳ - ହଁ ଆସିଥିଲେ ଯେ, ହେଲେ ସେ ତ ମୀନା
କେତେବେଳୁ ଗଲେଣି ।
- ସୁମିତ୍ରା - କୁଆଡ଼େ ଗଲେ ?
- ବିମଳ - କହିପାରିବିନି ଆଜ୍ଞା !
- ସୁମିତ୍ରା - ଯାଏଁ, ତାଙ୍କୁ ଖୋଜେ...
- ବିମଳ - କୁଆଡ଼େ ଏବେ ଖୋଜିବେ ଏତେ
କଷ୍ଟକରି ?
- ସୁମିତ୍ରା - ନା, କଷ୍ଟ ଆଉ କଅଣ ? ଗାଡ଼ି ଅଛି
- ଗାଡ଼ିଟା ତାଙ୍କୁ ଅଫିସରେ ଛାଡ଼ି ଦେଇ
ଆସେ, ପୁଣି ନେଇଆସେ - ବାକି
ସମୟତକ ମୋ Disposal ରେ
ଥାଏ... ହଜାରେ ସତ୍ତା ସମିତିରେ
ଯୋଗଦେବାକୁ ପଡ଼େ କି ନା ? ହଉ,
ତେବେ ମୁଁ ଉଠେ ।
- ବିମଳ - ଟିକିଏ ଚା', ଜଳଖିଆ...
- ସୁମିତ୍ରା - No, thanks... ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଘରୁ
ବାହାରିଛି ମି. ଦାସଙ୍କ ଖୋଜରେ ।
- ବିମଳ - ଓଃ ଆପଣ ବାସ୍ତବିକ କି ପଡ଼ିଗତପ୍ରାଣା,
ସୁମିତ୍ରା ଦେବୀ ! ସ୍ବାମୀଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡେ ନ
ଦେଖି ରହି ପାରୁନାହାନ୍ତି ।
- ସୁମିତ୍ରା - ଆଉ ଆପଣଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ?
- ବିମଳ - (ଦୀର୍ଘଶ୍ବାସ ନେଇ) ଛାଡ଼ନ୍ତୁ - କଅଣ
ଆଉ ସେ କଥାଗୁଡ଼ା କହିବି । ମୋ'
ଭାଗ୍ୟ । ମୋ' ସ୍ତ୍ରୀ ଆଉ ଆପଣ... ବିମଳ
ହୁଁ ।
- ସୁମିତ୍ରା - ଆଜ୍ଞା, ଆସୁଛି... ନମସ୍କାର ।
(ବ୍ୟାଗଟି ଛାଡ଼ିଦେଇ ପ୍ରସ୍ଥାନ)
- ବିମଳ - ନମସ୍କାର ! (ପର୍ଦ୍ଦା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାଇ
ସୁମିତ୍ରା ଦେବୀଙ୍କୁ ବିଦା କରି ଫେରିଲା
ବେଳକୁ ଦେଖିଲେ ମୀନା ଓ ରୀନା
ହସୁଛନ୍ତି) ଏଁ, ଏତେ ହସୁଛ କିଆଁ ?
- ବିମଳ - ବାପା - ସୁମିତ୍ରା ଦେବୀ ବଡ଼
ପଡ଼ିଗତପ୍ରାଣା - ତା'ର ପ୍ରଥମ ନମୁନା
ଗାଡ଼ିଟା ସବୁବେଳେ ତାଙ୍କ Disposal
ରେ ଥାଏ ।
- ବିମଳ - ଆଉ ଦ୍ଵିତୀୟ ନମୁନା - ସେ
ସବୁବେଳେ ସ୍ବାମୀଙ୍କୁ ଖୋଜିବାରେ
ବ୍ୟସ୍ତ ।
- ବିମଳ - ଏଇ ଦେଖ, ତାଙ୍କ ଭଳି ବିଦୁଷୀ
ମହିଳାଙ୍କୁ ଏମିତି ପରିହାସ କରନ୍ତି ?
ସେ ଶିକ୍ଷିତା ହୋଇ ବି ତାଙ୍କ ସ୍ବାମୀଙ୍କର
ସେବାୟତ କରନ୍ତି ଦିନରାତି... ଆହା,
ସ୍ଵର୍ଗୀୟ !
- ବିମଳ - କେତେବେଳେ ସେବା କରନ୍ତି
ବାପା ? ତାଙ୍କୁ ତ ସତ୍ତାସମିତିରେ
ଯୋଗ ଦେବାକୁ ଆଉ ସ୍ବାମୀଙ୍କ
ଖୋଜିବାକୁ ବେଳ ମିଳୁ ନ ଥିବ ।
ଆରେ ତାଙ୍କ ଭାନିଟି ବ୍ୟାଗଟା ଛାଡ଼ି
ଦେଇ ଗଲେ..
- ବିମଳ - ଏଁ, ବଡ଼ ମୁସ୍କିଲ ହେଲା । ଆଜ୍ଞା, ମୁଁ
ଦେଇଆସିବି ନିଜେ ଯାଇ ।
- ବିମଳ - (ଗମ୍ଭୀର ହୋଇ) ବାପା ଦେଖ, ତମେ
ଆଜି ବୋଉଙ୍କୁ ଭୀଷଣ ଅପମାନ
ଦେଇଛ ସୁମିତ୍ରା ଦେବୀଙ୍କ
ସାମନାରେ ।
- ବିମଳ - କଅଣ ଅପମାନ ଦେଲି ?
- ବିମଳ - କ'ଣ ଅପମାନ ଦେଲ ତୁମେ
ବୁଝିପାରିବନି - ତୁମର ମୁଣ୍ଡ ଠିକ୍
ନାହିଁ ।

- ମୀନା - ରୀନା ଅପା, ବାସ୍ତବିକ ବାପାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ କେମିତି ଠିକ୍ କରାଯିବ କହିଲୁ ? ଗୋଟାଏ ଉପାୟ ଚିନ୍ତା କର - ଆଜି କାହିଁକି ସବୁଦିନ ଅପେକ୍ଷା ବେଶି ବିଗଡ଼ି ଯାଇଛି ।
- ରୀନା - ମୁଁ କାଲି ହସ୍ପିଟାଲରୁ ଫେରିଆସେ ମୀନା ! (ପ୍ରସ୍ଥାନ)
- ବିମଳ - ନା, ତମମାନଙ୍କ ଦୌରାତ୍ମ୍ୟରେ ମୁଁ ଏଠି ଚଳିପାରିବିନି । ମୁଁ ଚାଲିଲି ... (କହି ଉଠିପଡ଼ିଲେ) ଉଃ, ପାଦଟା କଟକଟ କଲା ।
- ମୀନା - (ବାପାଙ୍କ ହାତ ଧରି) ବାପା, ତୁମ ପାଦ କଟକଟ କରୁଛି, ତୁମେ ଯାଇପାରିବନି ।
- ବିମଳ - ନା, ମୁଁ ଯିବି । ମନ ତ କଟକଟ କଲାଣି.. ଆଉ ପାଦ କଟକଟ କଲେ କିଏ ପଚାରୁଛି ।
- ମୀନା - ନା, ଆମେ ତୁମକୁ ଛାଡ଼ିବୁନି... ତୁମେ ଯାଇପାରିବନି । (ହରେନ୍ଦ୍ର ପଶିଆସିଲେ)
- ହରେନ୍ଦ୍ର - କିରେ ବିମଳ, ବାପ ଝିଅଙ୍କର କି ଦୃଶ୍ୟ ଏ ଲାଗିଛି ? ବଡ଼ ମଜାର ତ !
- ବିମଳ - ଏ... ନାହିଁ ! ଆ, ବ.. ବ । ମୁଁ ତ ଦୁଃଖ-ସମୁଦ୍ରରେ ଭାସୁଛି ! ଆରେ ହଁ, ସୁମିତ୍ରା ଦେବୀ ଏଇଲେ ଆସିଥିଲେ ତତେ ଖୋଜିବାକୁ ।
- ହରେନ୍ଦ୍ର - ସୁମିତ୍ରା ଆସିଥିଲା ... ମୁଁ ଜାଣେ ।
- ବିମଳ - ବୁଝିଲୁ ହରେନ୍ଦ୍ର... ତୋ' ଭାଗ୍ୟ ଯେ ତୁ ଏମିତି ସ୍ତ୍ରୀ ରତ୍ନଟିଏ ପାଇରୁ । ତତେ ଦଣ୍ଡେ ନ ଦେଖିଲେ ପାଗଳ... ଆହା କି ପତିଗତପ୍ରାଣା !
- ମୀନା - ମଉସା, ଆପଣ ଠିକ୍ ସମୟରେ ଆସିଛନ୍ତି । ବାପା ତ ଏଇଲେ ଘରୁ ଏକମୁହାଁ ହୋଇ ବାହାରି ଯାଉଥିଲେ, ଆଉ ଫେରି ନ ଆନ୍ତେ ।
- ହରେନ୍ଦ୍ର - (ହସି) କିରେ କାହିଁକି ?
- ମୀନା - ଆଜି କ'ଣ ଯେ ମୁଣ୍ଡ ବିଗଡ଼ିଛି ବାପାଙ୍କର, ଆମ ସଙ୍ଗେ ଝଗଡ଼ା ଆରମ୍ଭ କରିଛନ୍ତି ।
- ହରେନ୍ଦ୍ର - କଥା କଅଣ ?
- ମୀନା - କାରଣ ତାଙ୍କର ଅଭିଯୋଗ ଯେ, ବୋଉ ତାଙ୍କର କୌଣସି ସେବାୟତ କରୁନି ।
- ହରେନ୍ଦ୍ର - ସେ ଅଭିଯୋଗ ତ ମୁଁ ଏଇ ଘଣ୍ଟାଏ ଆଗରୁ ଶୁଣିକରି ଯାଇଥିଲି ।
- ବିମଳ - ଏ ମୀନା, ତୁ ଗଲୁ ... ଏଠୁ ଯା !
- ମୀନା - ନା, ମୁଁ ଯିବିନି । ଶୁଣିବ ମଉସା ... ଗୋଟେ କଥା । ଅଧଘଣ୍ଟା ଆଗରୁ ବାପା ଦୋକାନକୁ ଯାଇ ନୂଆ ଜୋତା ମୋଜା ପିନ୍ଧି ଫେରିଆସିଲେ । ଦେଖ ମଉସା, ବାପା ଜୋତାକୁ କିମିତି କଷ୍ଟ କରି ପିନ୍ଧିଛନ୍ତି ।
- ହରେନ୍ଦ୍ର - ହଁ, ସେୟା ଦେଖୁଛି - ଜୋତା ମୋଜା ବିଲକୁଲ୍ ନୂଆ ।
- ମୀନା - ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ଥିଲା ବୋଉ ଦୌଡ଼ିଆସି ତାଙ୍କ ଜୋତା ମୋଜା ଖୋଲି ଦେଇଥାନ୍ତା । ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କ ପାଦ କଟକଟ୍ କଲେ ବି ସେ ଜୋତା ଏ ଯାଏ ନ ଫିଟାଇ ଲଗାଇଛନ୍ତି କଲି ।
- ବିମଳ - ହଁ, କ'ଣ ଭାରି ଗୋଟେ ପାପ କରି ପକେଇଛି ? ପଚାରିଲୁ .. ପଚାରିଲୁ ମଉସାକୁ । ଅର୍ଥସବୁ ଫେରିବା ସଙ୍ଗେ

- ସଙ୍ଗେ କେମିତି ସୁମିତ୍ରା ଦେବୀ ତାଙ୍କ ହରେନ୍ଦ୍ର
ଗୋଡ଼ରୁ ଜୋତା ମୋଜା କାଢ଼ିଦିଅନ୍ତି ।
ସିଏ ଫେର ଅନର୍ସ ସହ ବି.ଏ. ପାସ୍
କରିଛନ୍ତି । କିରେ ହରେନ୍ଦ୍ର - କହିଲୁ
- ନୁହେଁ ?
- ହରେନ୍ଦ୍ର - ହଁ, ମୁଁ କହିଛି ଯେ... କିନ୍ତୁ ମୋ' କଥାର ବିମଳ
ତାପ୍ତର୍ଯ୍ୟ ବୁଝେଇବାକୁ ସମୟ
ପାଇପାରିନି । ମୁଁ ତ ଆଉ ଜାଣିନି ଯେ
ତୁ ମୋ'ଠାରୁ ଶୁଣିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ହରେନ୍ଦ୍ର
ବଜାରରୁ ନୂଆ ଜୋତା ମୋଜା ଆଣି
ଘରେ ମର୍କଟାମି ଆରମ୍ଭ କରିଦେବୁ -
- ବିମଳ - ତୋ' କଥାର ତାପ୍ତର୍ଯ୍ୟ କ'ଣ ମୁଁ
ବୁଝିପାରିନି ଯେ ତୁ ମୋତେ
ବୁଝେଇଥାନ୍ତୁ ? ତୁ ଗ୍ରୀକ୍ ନା ଲାଟିନ୍
କ'ଣ କହିଲୁ ଯେ ମୁଁ ବୁଝିପାରିଲିନି ?
- ହରେନ୍ଦ୍ର - ହଁ, ତୁ ଯାହା ବୁଝିବୁ ତୋ' ସ୍ତ୍ରୀ ଉପରେ ବିମଳ
ସେଇଆ ପ୍ରୟୋଗ କରିବୁ ସାଙ୍ଗେ
ସାଙ୍ଗେ ... ତୋ' ଗୋଡ଼ର ଜୋତା
ମୋଜା ପିନ୍ଧାରୁ ଜଣା ପଡ଼ିଯାଉଛି; କିନ୍ତୁ ମୀନା
ମୁଁ ଭିନ୍ନ ଅର୍ଥରେ କହିଲି ।
- ବିମଳ - ହଇରେ, ତୋ' ସ୍ତ୍ରୀ ତ ତୋ' ଗୋଡ଼ରୁ ହରେନ୍ଦ୍ର
ଜୋତା ମୋଜା କାଢ଼ି ଦିଅନ୍ତି... ତା'ର
ପୁଣି ଭିନ୍ନ ଅର୍ଥ ଗୋଟେ କଥା ?
- ହରେନ୍ଦ୍ର - ଆରେ, ବୁଝେଇ ଦଉତି - ମୁଁ କ୍ଲବ୍‌କୁ ବିମଳ
ବାହାରିଲା ବେଳେ ମୋ' ସ୍ତ୍ରୀ ମୋ'
ଗୋଡ଼ରୁ ଜୋତା ମୋଜା କାଢ଼ି
ଲୁଚେଇଦିଏ - ଯିମିତିକି ଆଉ କ୍ଲବ୍‌କୁ
ଯାଇପାରିବିନି । ହରେନ୍ଦ୍ର
- ବିମଳ - (ବିସ୍ମିତ ହୋଇ) ଏଁ, ଆରେ ସେଇଟା
ତ ତୋ' ପ୍ରତି ଅତିରିକ୍ତ ସ୍ନେହ ଅଛି
ବୋଲି ... ?
- ଆଗ କଥାଟା ଶୁଣିସାରେ । ଖାଲି
ପାଦରେ ଯଦି କ୍ଲବ୍‌କୁ ବାହାରିଲି,
ତେବେ ମୋତେ ମାଡ଼ିବସି ମୋ' କୋଟ୍
କାମିଜ ଗେଞ୍ଜି ଉତାରିନେବ, ବାକ୍
ଭିତରେ ଲୋଚାକୋଚା କରି
ଥୋଇଦେବ ।
- ବାଃ, କି ଅଚଳା ସ୍ନେହ... ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ...
ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ! ହଁ - ହଁ ଭାଇ, ମୋଡ଼ାମୋଡ଼ି
କଥାଟା କଅଣ କହିବୁଟି ?
- ସେଇଟାର ତ କେତେ ଅର୍ଥ
ହୋଇପାରିବ ... ପାରିବ ହାତ
ମୋଡ଼ିଦେବା, କାନ ମୋଡ଼ିଦେବା,
ଇତ୍ୟାଦି । ରାଗିଗଲା ବେଳେ ମୁଁ ଯେ
ତା'ର ସ୍ୱାମୀ ଏ କଥା ସୁମିତ୍ରା
ଭୁଲିଯାଏ ।
- ଏଁ, ତୁ କ'ଣ କହୁଛୁରେ ହରେନ୍ଦ୍ର !
ସୁମିତ୍ରା ଦେବୀ ତତେ ମାରନ୍ତି ? ଏ
କଥା କ'ଣ ସତ ?
- ମଉସା, ଆପଣ ଭାରି ମିଛୁଆ
ଲୋକ । ମାଉସୀ ଫେର୍ କୁଆଡ଼େ..
- ମିଛ ନୁହେଁ... ମୁଁ ଯାହା କହୁଛି ସତ...
କେହି ଅବଶ୍ୟ ଏ କଥା ଜାଣନ୍ତିନି ।
ମୋ' କଥାକୁ ଭୁଲ୍ ବୁଝି ତୋ' ବାପା
ଏସବୁ ଗଣ୍ଡଗୋଳ ଆରମ୍ଭ
କରିଦେଇଛି ।
- ହରେ, ମୁଁ ଭାବିଥିଲି ତୋ' ସ୍ତ୍ରୀ
ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷିତା...
- ଆରେ, ଯେତେ ଶିକ୍ଷା ପାଇଲେ ବି
ଯୋଉ ମଣିଷର ଯୋଉ ପ୍ରକୃତି ତା'
କ'ଣ ସହଜରେ ଯିବ ?

(ଝଡ଼ ଭଳି ସୁମିତ୍ରାର ପ୍ରବେଶ)

ସୁମିତ୍ରା	- ଆରେ, ତମେ ଏଠି ?	ବିମଳ	- ତୁ ଟିକଏ ରୁପ କଲୁ ମୀନା - ମୋ’
ମୀନା	- ମାଉସୀ ! ତମେ ଭ୍ୟାନିଟି ବ୍ୟାଗଟା ଛାଡ଼ି ଯାଇଥିଲ ।		ମୁଣ୍ଡଟା କେମିତି ଗୋଳମାଳ ହୋଇଯାଉଛି । ତୁ ଗଲୁ, ବୋଉକୁ ଡାକିଦବୁ ।
ସୁମିତ୍ରା	- ମୁଁ ସେଇଥିପାଇଁ ଫେରିଲି । ଓ, ତମକୁ ଖୋଜି ଖୋଜି ନୟାନ୍ତ । ଏଠୁ ଆସି ଥରେ ଫେରି ଯାଇଛି । ତାଲ	ମୀନା ବିମଳ	- ଯାଉଛି ବାପା ! (ମୀନାର ପ୍ରସ୍ଥାନ) - ଏଁ, ମୁଁ କେତେ ବୋକା ସତେ ? (ବୀଣା ଦେବୀଙ୍କର ପ୍ରବେଶ)
ହରେନ୍ଦ୍ର	- ସୁମିତ୍ରା, ମୁଁ ବାଜିଟିଏ ଚେଷ୍ ଖେଳି ଦେଇ...	ବୀଣା ବିମଳ	- କାହିଁକି ଡାକୁଥିଲ ? - ହଇକିଓ, ଟିକେ ସିନେମା ଦେଖିଗଲେ ହୁଅନ୍ତା ନାହିଁ ?
ସୁମିତ୍ରା	- ନା-ନା, ସେକଥା ହୋଇପାରିବନି । ମିଟିଙ୍ଗରୁ ଫେରି ଦେଖେତ ତମେ ନାହିଁ - ମୋ’ Absence ରେ ଖସି ଆସିଲ - ନାହିଁ... ତାଲ, ଘରକୁ ତାଲ । ତୁମକୁ ଗୋଟେ ବୁଲାଇ ରୋଗ ଧରିଲାଣି ।	ବୀଣା ବିମଳ ବୀଣା ବିମଳ	- ସିନେମା ଯିବ ତ ଯାଉନା... - ମୁଁ କଅଣ ଏକା ଯିବି ? - ମୀନାକୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇଯାଅ । - ଆହେ, ସେମାନେ ତ ବଡ଼ ହୋଇଗଲେଣି । ମୁଁ କଅଣ କହୁଥିଲି କି ... ଦଶ କି ବାରବର୍ଷ ହେଲା ଆମେ ଏକାଠି ସିନେମା ଦେଖି ଯାଇନେ...
ହରେନ୍ଦ୍ର	- ତମ ଦୟାରୁ ମୁଁ କଅଣ ଆଉ କୁଆଡ଼େ ଟିକେ ବୁଲିପାରୁଛି ?	ବୀଣା	- ଆଜି ତ ମୋର ବଡ଼ ଭାଗ୍ୟ ।
ସୁମିତ୍ରା	- ନା, ମୋଟେ ବୁଲୁନା । ତାଲ ଘରକୁ ।	ବିମଳ	- ଗୋଟେ କଅଣ ସିନେମା ଆସିଛି ପରା ହୋ ... ଆମ ଓଡ଼ିଆ ଛବି... ତାଲ ତାଲ... ବେଇଗି ଲୁଗାପଟା ପିନ୍ଧି ବାହାର ।
ହରେନ୍ଦ୍ର	- ହଉ, ତାଲ ତେବେ । (ବିମଳକୁ ଚାହିଁ) ବିମଳ, ଯାଉଛିରେ... ସବୁ ବୁଝିଲୁ ତ ? (ପ୍ରସ୍ଥାନ)	ବୀଣା	- କଅଣ ସତ କହୁଛ ?
ବିମଳ	- ଏସବୁ କଅଣ ସତ ? ମୋର ତ କାହିଁକି ବିଶ୍ୱାସ ହେଉନି । ମୋର ତ ମନେହେଉଥିଲା... ଛାୟା ସଙ୍ଗେ କାୟା, କ୍ଷୀର ସଙ୍ଗେ ନୀର... ।	ବିମଳ	- ମ, ମୁଁ କଅଣ ଏ ବସୟରେ ଆଉ ମିଛ କହୁଛି ? (ବୀଣାଙ୍କର ହସି ହସି ପ୍ରସ୍ଥାନ) ହଇଓ, ମୁଁ କି ବୋକା ସତେ ? ଗୋଡ଼ଟା କଟକଟ ହେଲାଣି । ନିଜେ ତ ଅର୍ଜିଛି... ଜୋତାଟା ନ ଫିଟାଇଲେ ଚଲୁନି । (ଜୋତା ଫିଟାଇବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବା)
ମୀନା	- ସେମିତି ମନେହବ ବାପା ! ଦୂର ପାହାଡ଼ ସୁନ୍ଦର ପରା !		

ପ୍ରଶ୍ନାବଳୀ

୧. ବିମଳବାରୁ ବୀଣାଙ୍କୁ ‘ଢିଙ୍କି ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଗଲେ ବି ଧାନ କୁଟେ’ କହିବାର ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ କ’ଣ ?
୨. ହରେନ୍ଦ୍ର ବାରୁ କିଏ ଓ ସେ କ’ଣ କରନ୍ତି ?
୩. ସୁମିତ୍ରା ଦେବୀ ‘ଆକଣ୍ଠ ସୁଖପାନ କରୁଛନ୍ତି’ ବୋଲି ହରେନ୍ଦ୍ରବାରୁ କାହିଁକି କହିଲେ ?
୪. ‘କାରଣ ନ ଥାଇ କାର୍ଯ୍ୟର ଉତ୍ପତ୍ତି’ – ଏହା ହରେନ୍ଦ୍ରବାରୁ ବିମଳବାରୁଙ୍କୁ କହିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କ’ଣ ?
୫. ବିମଳବାରୁ ବୀଣାଦେବୀଙ୍କଠାରୁ କ’ଣ ଆଶା କରନ୍ତି ?
୬. ରାଜୀବ ବିମଳବାରୁଙ୍କୁ କେଉଁଥିଲାଗି ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇଥିଲେ ?
୭. ବିମଳବାରୁ ରାଜୀବଙ୍କୁ କି ଉପଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି ଓ କାହିଁକି ?
୮. ‘ଢିଙ୍କି ପଡ଼ିଛି ଆଠଗଣ୍ଡା, ଶୁଖେଇଦବାକୁ ଜଣେ ଭେଣ୍ଟା’ – ଏ କଥା ପଦୀ କାହିଁକି କହିଲା ?
୯. ବିମଳବାରୁଙ୍କ ଗୋଡ଼ କାହିଁକି କଟକଟ କରୁଥିଲା ?
୧୦. ବିମଳବାରୁ ଝିଅ ମୀନା ଆଗରେ କି ଅଭିଯୋଗ କରିଛନ୍ତି ?
୧୧. ଝିଅମାନେ ବୋଉକୁ ସମର୍ଥନ କରୁଛନ୍ତି ବୋଲି ବିମଳବାରୁ କାହିଁକି କହିଲେ ?
୧୨. ଝିଅମାନଙ୍କ ପଢ଼ା ବନ୍ଦ କରିଦେବେ ବୋଲି ବିମଳବାରୁ ହଠାତ୍ କାହିଁକି କହିଲେ ?
୧୩. ଉଚ୍ଚ ଶିକ୍ଷିତା ହେଲେ ମଧ୍ୟ ମଣିଷ ନିଜ ପ୍ରକୃତି ସହଜରେ ଛାଡ଼ିପାରେ ନାହିଁ – ଏହା କେଉଁ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କୁହାଯାଇଛି ?
୧୪. ବିମଳବାରୁ ନିଜକୁ ବୋକା ବୋଲି କାହିଁକି କହିଲେ ?
୧୫. ‘ଦୂର ପାହାଡ଼ ସୁନ୍ଦର’ ବୋଲି ମୀନା କାହିଁକି କହିଲା ?
୧୬. ଏକାଙ୍କିକାର ନାମ ‘ଦୂରପାହାଡ଼’ ରଖିବାର ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ କ’ଣ ?

ତୁମ ପାଇଁ କାମ :

୧୭. ପ୍ରାଣବନ୍ଧୁ କରଙ୍କ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଏକାଙ୍କିକା ସଂଗ୍ରହ କରି ତୁମେ ପଢ଼ ଓ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଅ ।
୧୮. ‘ଦୂର ପାହାଡ଼’ ବ୍ୟତୀତ ଏହି ଏକାଙ୍କିକାର ଅନ୍ୟ କ’ଣ ନାମକରଣ କରାଯାଇପାରେ, ସେ ସମ୍ପର୍କରେ ତୁମ ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ସହିତ ଆଲୋଚନା କର ।

